

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Çerkezköy Arçelik, Tofaş, Oyak-Renault, Akwell, HT Solar, Manisa, Gebze, Bozüyük Metal fabrikalarından; Gıda, yol, turizm işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

Aralık 2018 / Sayı: 111

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

DÜZEN PARTİLERİNDEN KOP!

EKMEK VE HÜRRİYET KAVGASINDA BİRLEŞ!

YEREL SEÇİMLERİ BOYKOT ET!

Ülkenin gündemini işçinin emekçinin sorunları belirlemeli

İşçinin emekçinin gündemi ile siyasetinki bambaşka. İşten atılmak ya da sürekli işten atılma tehdidiyle çalışmak, çalışırken hastalanmak hatta ölmek, hayat pahalılığı, mutfaktaki yangının tüm evi sarması, boğazına kadar borca batmış şekilde ay sonunu getirememek ve giderek daha fazla borçlanmak, kısacası geleceğimizi görememek... Bu liste uzar gider.

Belediye başkanı, muhtar kim olacak, belediye meclisine, ihtiyar heyetine kim girecek gibi sorulara sıra gelmez bile. Ama her gün televizyonlar, gazeteler bu haberlerle dolu. Düzenin tüm partileri kıyasıya bir yarış

inde. Pazarlıklar yapılıyor, ittifaklar kuruluyor, bozuluyor tekrar kuruluyor. Ve hiçbiri işçinin emekçinin hayati sorunlarını çözmek için yapılmıyor. Parsa kapmanın peşindeler.

Kocaeli-Gebze'de viyadük inşaatı çöktü, üç işçi kardeşimiz öldü. Yine yıldırım hızıyla yayın yasağı koydular. Daha önce madenlerde, tren kazalarında, havalimanı inşaatlarında ölen kardeşlerimiz gibi onları da unutturmak için... Kimse hesap vermeden zaman geçecek, kayıplarımız unutulacak diye düşünüyorlar.

Ve açılış günü yapacakları şov için "yayınlanama" yasağı

getirecekler. Hangi kanalı çevirirseniz çevirin kaçamayacaksınız. Gözünüze sokacaklar. Ama siz siz olun kırmızı kurdeleyi gördüğünüzde o inşaatların harcıdaki kardeşlerimizin kanını hatırlayın! Candan önemlisi var mı? Oyunuza canınızdan daha çok kıymet verenlerin oyununa gelmeyin!

Beykoz'da AKP adaylarından bir tanesi kendisini kaptırmış her tarafa pankart asmış: "Herkes evini yapacak kimse rüşvet vermeyecek" diye. Dediğinin nereye gittiğinin farkında değil, ama kavganın konusunu iyi özetlemiş. Düzen muhalefetinin partileri de farklı bir şey

demiyo. Saatlerce konuşur dururlar ama özünde tek bir şey söylerler: "Yıllardır yediniz durdunuz, sıra bizde." İşte bu onların kavgasıdır. Müteahhitle- rin, arsa spekülörlerinin, tefecilerin, ihalecilerin parsa kapma kavgasında işçinin emekçinin yeri yoktur.

İşçi ve emekçiler kendi gündemlerini ülkenin gündemi haline getirmek için birleşmek zorunda. Daha önce kim hangi partiye oy vermiş olursa olsun sorunlar ortaktır. "Ayrı, gayrı yok! Birleşik İşçi Cephesi var!" demenin zamanıdır. Türk-İş'li, Hak-İş'li, DİSK'li, sendikacı sendikası, çalışan ve işsiz tüm

işçiler birleşmelidir! Daha önce hangi partiye oy vermiş olursanız olun! Sömürenlerin kavgasında taraf olup başka partiye oy veren emekçi kardeşinizin kalbini kırmayın. Emekçinin çatısı altında, ortak sorunlarda birleşin, yürek yüreğe, omuz omuz patronların, tefecilerin karşısına çıkın!

Patron partilerinden kopun! Ekmek ve hürriyet kavgasında birleşin! Seçim günü geldiğindeyse tabii ki, işçi ve emekçi düşmanlarına, patronlara, ihalecilere, tefecilere emperyalizmin, Siyonizmin dostlarına oy yok! Oyununuza gelmeyeceğiz, cevabımız boykot!

Ölüm maden işçisinin kaderi değildir!

5

Devletin yeni taşeronu: İşkur üzerinden işçi çalıştırma

6

Direnışte de ayrı gayrı olmamalı, Birleşik İşçi Cephesi için ileri!

9

Fransa'da sarı heyula

13

İşçi sınıfının 1968'i: 15-16 Haziran 1970 ayaklanması

15

Metal fabrikalarından haberler

Tuzla Ht Solar fabrikasından bir metal işçisi

Şimdi değilse ne zaman?

Merhaba arkadaşlar.

Ben Tuzla Serbest Bölge de bulunan Ht Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Ekonomik krizin nasıl bir işsizlik yarattığı herkesin malumdur. Buna yükselen enflasyonunda katarsak eğer aldığımız maaşlar bizi işsiz arkadaşlarımızdan farklı bir statüye yerleştirmiyor. O halde işten atılan arkadaşlarımızda, hala çalışmakta olup ama işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalan arkadaşlarımızda birlikte mücadele etmesi büyük önem taşıyor.

Lakin biz işçiler açısından her koşulun aleyhimize olan böyle bir dönemden önce fabrikamıza sendikamızı sokmuştuk. Şuan ise patronların yarattığı bu krizin bedelini ödemek için sendikamıza daha fazla sahip çıkıyoruz. Ama sendikamıza sahip çıkmak tek başına yetmiyor aynı zamanda bizden bedelini ödetmek istedikleri bu ekonomik krizin siyasi saldırılarında sınıf bilincine sahip işçiler olarak kavramalı ve bu krizin tek sebebinin patronlar olduğunu bilip onları

koruyanlarında patron partileri olduğunu unutmamalıyız. En yakın zamanda BES (Bireysel Emeklilik Sigortası)'i zorunlu hale getirmek için iktidarın nasıl çabaladığını ve alınterimizi patronlara nasıl peşkeş çekmek istediklerine şahit olduk. Bu saldırının yanında aynı zamanda ve çok uzun süredir Kıdem tazminatının fona devredilmesi için ellerinden gelen herşeyi yapmaya çalıştıklarını da gördük ve daha fazlasını da göreceğiz.

Patronların ve onların çıkarlarını koruyan bu düzende geleceğimizi kurtarmak için örgütlenmenin, sendikalaşmanın ve bilinçlenmenin şimdi tam zamanıdır. Şimdi değilse ne zaman? Bu düzende işini kaybetme korkusuyla "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" demek işimizi patronlara, geleceğimizi de onların kirli siyasi çıkarlarına yem etmektir.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Krizin faturasını biz ödemeyeceğiz

Tofaş'ta yıllık izinden sonra haftada bir-iki gün çalışma olmuyor. Bu ay da iki hafta dışında bu durum devam etti. Ücretlerin düşük vergi diliminin en yüksek olduğu aylardayız. Bir de fabrikanın çalışmadığı günler için kesinti yapılırca faturaları ödemekte zorluk çekiyoruz. Fabrikanın üretim yapmadığı zamanların açığını kapatmak için ek iş yapan arkadaşlar var. Gece gündüz durmadan çalışıyorlar. Ülkeyi bu hale getiren bizmiş gibi her şeyden fedakarlık yapmamızı bekliyorlar. Faturayı biz emekçilere kesmeye çalışıyorlar. Devlet kime vergi affı uygulamışsa,

kime ihaleler vermişse, kime yardım edip desteklediyse onlardan fedakarlık beklesin. İşçiler zor bela geçinirken, borçlarını bile ödeyemez duruma gelmişken, lüks içinde yaşayan patronlar, bizi yönetenler bırakın bu hayattan fedakarlık yapmayı, karlarına kar katarak yollarına devam ediyorlar. Onlar kendi hayatlarından fedakarlık etmiyorlarsa bizden de bunu beklemesinler.

2008 krizinden bu yana ücretlerimiz eridi. Ciro rekorları kırdığımız dönemde bile bütün krizleri biz işçi ve emekçilere ödettiler. Patron karından ettiği zararları hesaplarken, biz

işçilerin elinde hiçbir şey kalmadı. Onlar çözümü bizim sırtımızdan bir asalak gibi geçinmekte bulsun, bizim de kendimize göre çözüm yöntemlerimiz var. Biz diyoruz ki işten atmak yasaklansın, zamlar geri çekilsin, ücretlerimiz insanca yaşayabileceğimiz düzeyde olsun, alınan vergiler düşürülsün, işçi sınıfı nefes alsın. Önümüzde 2019 var ve zorlu bir süreç olacak gibi duruyor. Bu zorlu günlerden bizi çıkaracak güç yine kendi gücümüz. Yaşadığımız krizden de, köle gibi çalışmaktan da bizi kurtaracak şey örgütlenmemizdir, birlikte mücadele etmektir.

Arçelik Çerkezköy televizyon fabrikasından bir işçi

Emekçi kadınlar olarak her zaman en önde olmalıyız

Metal işçisi olarak bir ay boyunca canımızı dişimize katıp saatlerce emek harcayıp aldığımız maaş artan enflasyon ve zamlar nedeniyle bir günde elimizden, cebimizden eriyip gidiyor. Faturaları, pazarı, kirayı ucuna ucuna yetiştiriyoruz. Yetmiyor birde benimde aynı durumda olan sözleşmeli arkadaşlarımız Kasım ayının sonunda sözleşmelerinin süresi dolduğu için işten çıkartılacaklar. İşsizlik ile baş başa kalacaklar. Bu işçi arkadaşlarımızın çoğu da kadın işçiler. Aynı sistemde hayat kavgasında kendimiz için, çocuklarımız için, eşimiz için daha güzel günler görebilmek için beraber emek harcadığımız işçi ar-

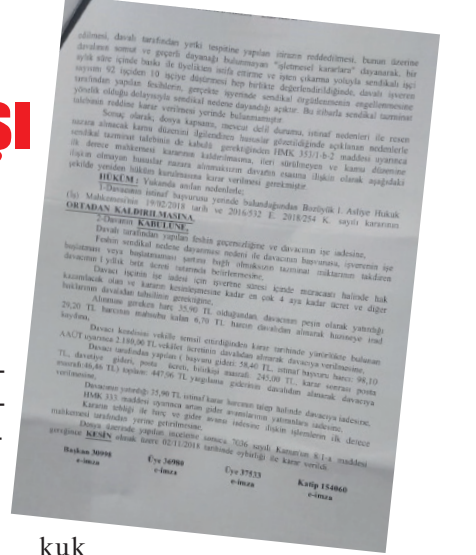
kadaşlarımız zor şartlarda iş arayacak ve geçimini minimum düzeyde sağlamaya çalışacak. Geçim sıkıntısının yükünü en çok da kadın işçi arkadaşlarımız omuzlayacak. Kadın işçilerin omuzlayacağı onca yükün arasında birde işten çıkarılma ve çıkarıldıktan sonra nasıl geçineceğiz korkusu var. Kadınların sosyal hayattan dışlandığı, bir çok işyerinde ve yaşadığı çevrede tacize, tecavüze uğradığı, her gün eşi, kardeşi, arkadaşı veya bir yakını tarafından çeşitli bahaneler

öne sürülerek öldürülen milyonlarca kadının yaşadığı zor durumlar da eklenecek bu duruma. Devrimci İşçi Partisi'nin de her zaman belirtmiş olduğu gibi, emekçi kadınlar olarak her zaman en önde olmalıyız! Örgütlenmeliyiz. Bu iğrenç düzeni değiştirmek için başka bir çıkar yolumuz yok.

Bozüyük'ten bir metal işçisi

Midat Kablo'da her türlü haksızlık ve baskıya karşı sonunda biz kazandık!

Merhabalar, biz anayasal hakkımızı kullanarak sendikalaştığımız için 30.03.2016 tarihinde Bozüyük organize sanayi bölgesinde faaliyet gösteren Midat Kablo tarafından işten çıkartıldık. Üstüne işsizlik maaşı almamamız için Midat Kablo genel müdürü Yalın Zeybek, çıkışları 22 kodu ile SGK'ya bildirdi. Anayasanın 51. Maddesi uyarınca işçi sendika seçmekte özgürdür. Biz de fabrikanın önünde direnişe geçtik. Patron bizi haksız yere işten attığı gibi jandarmayı çağırarak bizi gözaltına aldırttı. Ancak mücadelemizin ve hakkımızın peşini bırakmadık.

45 arkadaşımızla birlikte DİSK Birleşik Metal-İş sendikamız ve avukatımızla Bozüyük asliye hu-

kuk mahkemesinde Midat Kablo'ya dava açtık 3 yıl süren dava 02.11.2018 günü Bursa istinaf mahkemesi davayı karara bağlayıp işe iade istemimizi ve işverenin sendikal sebeplerle işten çıkarma yaptığını hükmetti. Midat Kablo'nun 45 kişi için kişi başına 12 brüt 4 net maaş tazminat ve geriye dönük işsizlik maaşı almamıza karar verdi. Emekçinin gücü sermayeyi yine yendi ve hep yenecektir. Sendika hakkımız engellenemez.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

İşten atmalara ve hukuksuzluklara karşı mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz!

Mart 2016 da işten atmalara karşı yaptığımız yürüyüş eyleminden sonra yapılan basın açıklamasına polis müdahale ederek işçi arkadaşlarımızı gözaltına almıştı. Daha sonra gözaltına alınan arkadaşlarımızı dava açıldı. Devam eden mahkeme sürecinde Asliye ceza mahkemesi "Kanuna aykırı toplantı ve gösteri yürüyüşüne katıldıkları" gerekçesiyle 5 ay hapis cezası verdi. Yaşanan bu hukuksuzluk sadece Reno işçilerine değil, tüm işçi sınıfına yapılmıştır. Hukukta yeri yoktur. Meşru değildir.

Bu tür cezalar verip bizleri korkutup yıldırma çalışıyorlar. Mücadele etmemizi, hakkımızı aramamızı engellemeye çalışıyorlar. 2015 'de yaptığımız mücadelenin ve arkadaşlarımızın

sonuna kadar arkasındayız. 2015' de yaptığımız mücadele son değil başlangıçtır. Mücadele ettiğimizde, birlik olduğumuzda her şeyin üstesinden geleceğimizin bilincindeyiz. Ayrıca hukuki haklarımızı da biliyoruz. Toplu eylem yapma, yürüyüş düzenleme hatta haksızlıklara karşı fiilen üretimi durdurarak yaptığımız eylemler hem meşru hem de yasaldir. Anayasa'da, yasalarda yeri vardır. Ayrıca bu hakları güvence altına alan uluslararası sözleşmeler de söz konusu. Tüm bunları göz ardı eden mahkemenin haksız kararı da mutlaka bozulacaktır. Hiçbir işçi arkadaşımız tedirgin olmasın. İşten atmalara, yapılan hukuksuzluklara, tehditlere, düşük ücretlere karşı mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz!

Metal fabrikalarından haberler

Gebze'den bir metal işçisi

İşten çıkartmak yasaklansın

Ben Tuzla Deri Organize Sanayi' de bulunan bir metal fabrikasında çalışmaktaydım. Bundan kısa bir süre önce, ekonomik kriz ve küçülme bahane edilerek yönetim tarafından işime son verildi. Bu durum sadece benim değil fabrikada çalışan bir çok arkadaşımın da başına geldi. Bu durum ile karşı karşıya kalan tek fabrika biz değiliz. İrili, ufaklı bir çok işyerinde emekçiler işten atma-

lar ve işten atılma tehditleri ile karşı karşıya kalıyor.

Patronların tüm bahaneleri yalandır. Bizlerin işten atılması kendi kârlarını korumak içindir. Üretim rekorları, kâr rekorları kırarken işçiyeye zam yapmayanlar, bugün kriz var diyerek işçi çıkarıyorlar. Dostlar patronların krizden çıkış programları bellidir; işten atma, sendikası, güvencesiz çalıştırma, uzun çalış-

ma saatlerine karşı düşük ücretler gibi. Onların programında bunlar var. Bizler ise bunlara karşı, ister sendikalı ister sendikasıız olalım, örgütlenmeli ve birlikte mücadele etmeliyiz. Patronlar kârlarını korumak için işçi mi çıkarıyorlar, bunu ona maliyetli hale getirmeli, kârlı olmaktan çıkarmalıyız. Sadece toplu değil bireysel çıkarmalara karşıda mücadele etmek gereklidir. Bugün bir kaç arkadaşımızın atılması, yarın gelecekte olan daha büyük bir toplu çıkarmanın habercisi olabilir.

Önce fabrikamızda, işyerimizde birlikte çalıştığımız arkadaşlarımıza kenetlenmeli daha sonra bu mücadeleyi işyerimizden dışarı çıkarıp, tüm sınıf kardeşlerimizle birlikte büyütmeliyiz.

Onlar daha az kâr etsin, biz işimizden, ekmeğimizden vazgeçmiyoruz.

Manisa'dan bir metal işçisi

Kriz onların, mücadele bizimdir!

Son günlerde haber bültenlerinde hükümetin krizle mücadele etme yöntemi olarak soğan depolarına baskın düzenlemesini izliyoruz. İşçiler olarak bu haberleri izledikçe krizle mücadele ediliyor diye hissetmiyoruz. Sadece gülüyoruz.

Hükümet ekonomik krizle mücadele etmiyor, mücadele edermiş gibi yapıyor. Bizlerden bu yalana kanmamızı bekliyor. Aslında onlara kalsa memlekette krizde yok.

Bizler içinse durum hükümetin oynadığı tiyatrolardan çok daha vahim. Ekonomik krizin derinleştiği her gün bir başka arkadaşımız ya da toplu halde arkadaşlarımız işlerinden oluyor. Maaşlarımız olduğu yerde dururken erimeye devam ediyor. Patronların cepleri ise gün gün dolmaya devam ediyor. Patronlar karlarından zarar ediyorlar. Bizler ise zaten geçinmekte bile zorlandığımız maaşlarımızın yok oluşunu izliyoruz.

Bu gidişe dur demek için artık kendimize bir yol haritası belirlemek zorundayız. Yol haritasının adı baştan belli: işletmelerdeki işçiler bir araya gelerek mücadeleye atılmak. Yol haritasının ilk durağı

olarak ücretlerimize, erimeyi engelleyecek ara zamlar talep etmeliyiz. Madem ki enflasyon hızla fırladı, bizim ücretlerimiz daha fazla bunun altında kalmamalıdır.

Yol haritasının diğer basamağı olarak işten çıkarmalara karşı durmalıyız. Bir arkadaşımızın bile kriz bahane edilerek başka başka sebeplerle işten çıkarılmasına karşı çıkmalıyız.

Bunlar sadece ilk anda aklımıza gelen acil önlemler olmalı. Ama bu önlemleri tek başımıza alamayız. Bu önlemleri almak için sendikalarımıza ihtiyacımız var. O yüzden ilk önce sendikalarımıza üye olmalı, fabrikalarımızdaki diğer arkadaşlarımızı da sendikaya üye olmaya ikna etmeliyiz. Üye olup kenara çekilmekte yetmez, sendikamızın bütün işlerine hep beraber koşturmalıyız. Diğer taraftan her an ne oluyorsa ona gözümüzü açmalıyız.

Bu kriz ne ilk ne de son olacak. Bundan öncekilere hazır değildik, bu kriz de bizi hazırlıksız yakaladı. Ama hiç bir şey için hala geç değil. Eğer bizler kendi tarafımızı şimdiden örmeye başlarsak bu maçı kazanabiliriz!

Arçelik Çerçekköy çamaşır kurutma fabrikasından bir işçi

Patronlardan hesap soralım, sendikaları denetleyelim

Tekirdağ Çerçekköy'de bulunan Arçelik çamaşır kurutma fabrikasında çalışıyordum. Çalışıyordum diyorum çünkü benimle birlikte en az 60 işçi kardeşimi sözleşme süremizin dolduğu gerekçesi ile işten çıkardılar. 4 aylık kısmi süreli iş sözleşmesi ile işe başlamıştık. İşe başladığımız ilk gün de dahil olmak üzere bize sürekli olarak "işinize sahip çıkarsanız siz de kadroya girebilirsiniz" yalanını söylediler. 4 ay boyunca her işçi arkadaşım gibi ben de durmadan çalıştım. Bant usulü seri bir iş olduğu için günde ortalama 1250 adet kurutma makinesi yapıyorduk. Hastalandığımız, ayakta dahi zor durduğumuz zamanlarda belki kadroya alırlar diye işe geldik. Yeri geldi tuvalete yahut suya gittiğimiz zaman bile azar işittik. Sustuk. Kadrodan sonra görüşürüz dedik sinirle. Ama tabii ki bunların

hepsi kadroya geçme inancımız yüzündendi. Hepsi bireysel çıkışlardı. Sadece kendimizi kurtarma hareketleriydi. Bu durum o kadar net ki, biz bize sahip çıkmadığımız için sendika bile bize sahip çıkmadı. Eğer sendikaya üye olmakla yetinmeyip, denetleyip sahip çıksaydık bugün işimizin başında kadrolu olarak çalışıyor bulacaktık kendimizi. Ancak böyle yapmadığımız için bırakın biz sözleşmelilerin iş güvencesini, bugünlerde aynı fabrikaya bağlı motor bölümündeki kadrolu işçilerin bile çıkış haberlerini almaya başladık. Kasım ayının ortalarında bizim de

bağlı bulunduğumuz Türk Metal Çerçekköy şubesinin genel kurulu yapıldı. Şubenin facebook sayfasında yer alan habere göre kurulda sendika genel başkanı Pevrul Kavlak: "Krizin bedelini sadece işçiden çıkarmayın" demiş. Propaganda için açılan bu sayfada bile söylenen habere bakın! "sadece işçiden çıkarmayın." Yani diyor ki genel başkan: "krizin bedelini hem işçiden hem de patronlardan çıkartın." Neden bizden çıkartacaklar peki? İşçi kardeşlerim, bizim daha verecek neyimiz kaldı? Patronlardan hesap soralım, sendikaları denetleyelim.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir!

Patronlar, hükümet desteğiyle kıdem tazminatımızı gasp etmek için bir kez daha harekete geçtiler. Kıdem tazminatının fona devredilmesinin sözde işçilerin yararına

olduğunu söylüyorlar. Hiçbir zaman işçinin yararına bir şey yapmadılar ki şimdi yapınlar. Bunu da kendi çıkarları için yapıyorlar. Patronlar, bizi işten atarken kıdem tazminatı ödemek istemiyor. Hükümet de bu talep doğrultusunda kıdem tazminatını işverenin yükümlülüğü olmaktan çıkarıyor. İşverenin, işçinin ve hükümetin

para aktaracağı bir fon oluşturmak istiyor. Fonun amacı aslında işçilerin tazminat alması değil, tazminatı işten atılmasıdır.

İş güvencesini yok etmeye çalışıyorlar. Amaçları işçileri istedikleri zaman çalıştırıp, istedikleri zaman kapının önüne koymaktır. Patronlar için keyfilik, işçiler için sürekli işten atılma korkusudur. İşten atılma korkusunu yaşayan işçi hakkını aramaktan da geri kalır. Kıdem tazminatımızı yedirmeyiz. Kıdem tazminatını gaspına karşı fabrikalarda mücadeleyi başlatıp, sendikaları da mücadele etmeye zorlamalıyız.

Bursa Akwell'den bir metal işçisi

Kriz fabrikadan uzaklaşmıyor, kılık değiştiriyor

Çalışmakta olduğum fabrikada geçtiğimiz aylarda yapılan toplantılarda fabrika yönetimi, işçi çıkarılmalarının en son aşamada söz konusu olacağını ve mevcut işten çıkarmaların krizle ilgisi olmadığını söylemişti. Bugüne geldiğimizde fabrikada hala arkadaşlarımız işten çıkarılmaya devam ediyor. Ve yine "Krizle ilgisi yok. Problemleri olan, performansı düşük olan kişileri çıkarıyoruz." diyorlar.

Bazı arkadaşlarımızın neden çıkarıldığını da bilmemekteyiz. Ancak bu durum artık fabrikadaki işçi arkadaşlarıma inandırıcı gelmemeye başladı. Herkes bize sıra ne zaman gelecek diye tedirgin bir biçimde beklemeye başladı. İşçilerin neden problemleri hale geldiğini, neden beklenen performansı yakalamakta zorlandığını anlamak bizler için güç değil. Çünkü beklenen performansı yakalamak için hastalanana, hatta canımızı yitirene kadar o bantların, makinelerin başında çalışanlar bizleriz. Hiç de

insani olmayan bu koşullarda çalışırken, performans düşüklüğü vs. denilerek bizlere de aynı şeyleri yapacaklarının farkındayız.

Şu an yalnızca işten çıkarılmaları değil, farklı şekillerde de krizin etkileri kendini gösteriyor. Bazı alanlarda ücretsiz izne çıkarılmaları yapılıyor, bazı alanlarda ise cumartesi çalışmaları iptal ediliyor. Bizler bu krizin faturasının bizlere kesilmeye başlandığını farkındayız. Patronlar bu durumdan bizi zararlı, kendilerini kârlı çıkarmaya çalışıyor. Kriz artmaya başladıkça bizlere daha çok yansımaları olacağını farkındayız ve tüm işçiler, emekçiler olarak bu faturayı yırtıp atmalyız! Bizi sömürenler bize kurtuluşu getirirler olmayacaktır! Her zaman bunun farkında olmalı, farkında olmayan işçi, emekçi arkadaşlarımıza bizi sömürenleri teşhir etmeli ve mücadeleye çağırmalıyız. Kurtuluş bizdedir, bizim haklı mücadelemizdedir!

Fabrikalardan haberler

Bilecik'ten bir yol işçisi

Geçici işçilerin hiçbir hakkı yok

Merhaba arkadaşlar ben Bilecik İl Özel İdaresi'nin şirketinde çalışan geçici işçiyim yani 8 ila 10 ay arası çalıştırılan ve sonraki aylarda iş arayan bir emekçiyim. İşyerimde sözleşmeli işçilikten kadroya geçen işçilere geriye dönük ödeme yapılıyor. Ancak bize ödeme yapılmadı. Bu konuyla ilgili bir mahkemem var ve duruşma zamanının belli olması bekleniyor. Nasıl sonuçlanacağı hakkında ise hiçbir bilgi yok. Yoldaşlar yaşadığımız bu günlerde çalışma şartları

her konuda zorlaşıyor. Geçen gün dışarıda bir kaza sonucu elimi geçici süreliğine (2-3 gün) kullanamaz hale geldim. Ben bir geçici işçiyim yani iş yerinde hiçbir söz etmeye hakkı olmayan bir emekçi. İşe gidip sabah çay ocağında otururken amir gelip beni işe yönlendirecekti ve elimi kullanamayacağımı yani çalışamayacağımı söylediğimde surat yaptı. Bunun üzerine işten atılma korkusu veya seneye beni tekrar işe alırlar mı almazlar mı korkusu ile hastaneye

gitmek için izin istemek zorunda kaldım. Patronların, patronların görevlilerin korkusuna kolunuz dahi kopsa ya işten atılırsam bu ekonomide nasıl evime bakarım korkusu ile yaşamaya mahkum ettiler bizi arkadaşlar. Gebze'de yapılan viyadük çalışmasında meydana gelen kazada can veren 3 arkadaşımız için ailelerine sabır dilerim. İşçi cinayetlerine son! Emperyalizme ölüm!

Bursa'dan bir turizm işçisi

Yeni sezonda otel fiyatları belli peki işçi maaşları?

Bu ay itibari ile sezonluk otellerin hepsi kapandı. Oteller kapanır kapanmaz gelecek sezonda oda ücretlerinin ne olacağını şimdiden turizm patronları belirledi. Oda ücretlerini konuşan patronlar enflasyon karşı-

sında eriyen maaşlarımızı ağzlarına bile almıyorlar. Ne bizim geçinemememiz ne de borç batağına batmamız onların sorunu. Onların masa konuları oda ücretleri ya da nerede ne zaman yeni bir otel açabiliriz.

Nasıl geçineceğimiz, sezon kapandığında ne yapacağımız, acaba bu sezon işsizlik için gün sayısı doldu mu gibi sorular her zaman kafamızın içinde dolaşıyor. Her sezona borç batağı ile başlayıp elde avuçta hiçbir şey olmadan sezonu kapatıp evimize dönüyoruz. Bir de bu sezon sonunda daha kötüsünü yaşar hala geldik. Her şeyin pahalandığı bir dönemde gene işsiz kaldık.

Gün geçtikçe her şey daha kötü duruma geliyor ve hepimizin sorunları ortak. Sadece bir otelde değil bütün otellerin, acentaların işçileri olarak birleşmeliyiz. Bu devran böyle gelmiş böyle gider düşüncesinden kurtulmalıyız.

İzmir'den bir gıda işçisi

Krize karşı örgütlü mücadele

Merhaba. Ben yemekhane hizmeti veren bir firmada çalışıyorum. Krizin etkisi ile bu sektörde ya tamamen batıp, kilidi vurup gidiyorsun ya da daha fazla kazanmaya başlayıp büyümeye devam ediyorsun. Çalıştığım firma büyüyenlerden. Tabii büyümek derken biz işçilere büyümediği aşkar. Bugün ki yemek sayımızdan 5 ay önceki yemek sayımızdan 600 kişi fazla. Ancak bu artışa rağmen işçi sayısı aynı! Biz evimize 2 saat geç giderken, çok daha fazla yorulurken, patron karına kar katıyor. Mesai saatlerinin uzamasının, çok fazla yorulmamızın, işleri yetiştiremememizin faturasını bize keserek, bilinçli ve sistematik bir şekilde mobbing uyguluyor. Neden bilinçli? Çünkü bu sayede, bizleri beceriksiz ve yetersiz hissettirerek, işçi alınması yönünde herhangi bir talep ile karşısına dikilmemizi engellemiş oluyor. Kriz kendini

bu kadar hissettirmeden önce, kafasına göre işçi çıkarmaktan bahsetmeyen patron; kriz evlerimizin içine girdiğinden beri bizi çalıştırarak lütf yaptığını söylüyor. En ufak bir durumda kapının önüne koymak ile tehdit ediyor.

Her ne koşulda olursak olalım, bu gidişata boyun eğerek bu dünyada biz cehennemi, patronlar cenneti yaşamaya devam eder. Elbet bu böyle gitmeyecek. Ama bu devran değişmesi için bizlerin bir şeyler yapması gerekiyor. Elimizi taşın altına koymalı, sendikalarımızda birleşmeliyiz. Hangi sendikaya üyeyssek sendikamızı ileri taşımalı, işyerimizde sendikal örgütlülüğümüzü her an daha kuvvetli yapmak için elimizden geleni yapmalıyız. Başka işyerlerindeki kardeşlerimizin de sendikalarına üye olması için çalışmalıyız. Bunların hepsiyle beraber sendikalarımızı dakika dakika denetlemeliyiz.

Süperpak grevi 5 ayı geride bıraktı

20 Haziran'da başlayan Türk-İş'e bağlı Selülöz-İş sendikasına üye Süperpak işçilerinin grevi beşinci ayı geride bıraktı.

Avusturya merkezli Mayr-Meinhof Packaging şirketine ait MM Süperpak şirketi ile işçilerin üye olduğu Türk-İş'e bağlı Selülöz-İş sendikası arasındaki görüşmeler Ocak ayında başladı. Sendikanın net 380 lira zam talebine karşılık şirket yönetimi, siparişlerin düştüğünü iddia ederek işçilere maaş zammı olmadan iki yıl çalışma garantisi önerdi. Şirketin açlık sözleşmesi önerisi üzerine tıkanan görüşmeler sonucunda Selülöz-İş sendikası grev kararı aldı. Süperpak işçilerinin grevi İzmir, Karaman ve Gaziantep'te bulunan fabrikalarda başladı.

İşçilerin tam katılımıyla başlayan greve karşı şirket lokavt kararı aldı. Lokavt kararıyla beraber Süperpak fabrikalarında çalışan, TİS kapsamı dışında beyaz yakalı emekçiler de maaş alamamaya

başladı.

Süperpak yönetimi, grevi kırmak için Gaziantep'te bulunan fabrikada üretimi başlatarak lokavt kararını kaldırdı. Gaziantep'teki fabrikada üretim başlarken diğer fabrikalardan sökülen makineler Gaziantep'teki fabrikaya gönderildi. Siparişlerin düştüğünü iddia eden Süperpak şirketinin, siparişleri üretmeye Gaziantep'teki fabrikanın yanında Türkiye dışındaki fabrikalarda

da devam ettiği öğrenildi.

Patronun Gaziantep'teki grev kırıcılığına rağmen grev, İzmir ve Karaman'da devam ediyor.

Süperpak işçilerinin grevi, beşinci ayı geride bırakmış olmasına rağmen aynı kararlılığıyla devam ediyor. Selülöz-İş sendikası, 9 Aralık günü İzmir'in Torbalı ilçesi Ayrancılar Kapalı Spor Salonu'nda Süperpak işçileri ile bir dayanışma etkinliği gerçekleştirecek.

İZBAN işçisi greve çıkıyor!

İzmir'in şehir içi ulaşımında en çok kullanılan toplu ulaşım aracı İZBAN'da, TCDD ve İzmir Büyükşehir Belediyesi ile Demiryol-İş sendikası arasında süren toplu iş sözleşmesi sürecinde, arabulucu görüşmelerinden sonuç çıkmadı. İZBAN'da makinist, tekniker, teknisyen, istasyon operatörü, gişe çalışanı olmak üzere 338 işçi 10 Aralık'ta greve çıkıyor.

TCDD ve İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin, iki yılı kapsayacak toplu iş sözleşmesi için yaptığı yüzde 12-16 arasında

zam teklifine karşılık Türk-İş'e bağlı Demiryol-İş üyesi işçiler enflasyon altındaki zam oranı teklifini kabul etmeyerek yüzde 28 zam talep ediyor. Bu sebeple arabulucu görüşmeleri öncesinde TCDD ile İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin ortak kuruluşu olan İZBAN'da şirket yöneticileri ile işyerinde örgütlü Demiryol-İş sendikası arasındaki dördüncü dönem toplu iş sözleşme görüşmeleri tıkanmış ve sendika bütün İZBAN istasyonlarına ve genel müdürlük binasına grev kararını asmıştı.

Gerçek gazetesi Gripin grevinde

İstanbul Avcılar'da bulunan Gripin ilaç fabrikasında yetkili sendika Petrol-İş ile patron temsilcileri arasındaki toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, sendikalı işçiler 28 Kasım Perşembe günü greve başladı. Grevin ikinci gününde Gerçek gazetesi olarak işçileri ziyaret ettik.

Fabrika tarihinin ilk grevini gerçekleştiren işçiler patronun toplu sözleşmede en yüksek %17 zam teklif ettiğini, kendilerinin ise %25 zam istediğini, patronun bu zam oranına yanaşmaması üzerine greve çıktıklarını belirttiler. 2 gündür ziyaretçilerinin eksik olmadığını, sınıf dayanışması için diğer sendikalardan da ziyaretlerin olduğunu söylediler. Morallerin yüksek ol-

duğu grev alanında halaylarla sükut havaya direnen işçiler sık sık mücadele sloganları atarak kararlılıklarını gösteriyorlar.

Gazetemizi de ilgiyle karşılayan işçiler, tüm işçi sınıfının birlikte mücadele etmesi gerekliliği konusunda hemfikir olduklarını

ve grevlerini tüm işçilerin grevi olarak gördüklerini vurguladılar. İşçilere Gerçek gazetesi olarak her zaman yanlarında olacağımızı, bu grevin sesini tüm işçilere duyurmak için sayfalarımıza taşıyacağımızı belirttik ve grevlerinde başarılar dileyerek işçilerle vedalaştık.

Tariş işçisinin direnişi devam ediyor

6 Kasım Salı günü İzmir'in Çiğli ilçesinde bulunan Tariş Zeytin ve Zeytinyağı fabrikasındaki yedi işçi, DİSK'e bağlı Gıda-İş sendikasına üye oldukları için işten çıkarıldılar. O günden beri fabrika içinde ve dışında Tariş işçilerinin mücadelesi sürüyor.

Tariş'te, altı ay süren örgütlenme süreci içerisinde 145 işçiden 120'si sendikaya üye oldu. 120 işçinin sendikaya üye olmasının ardından fabrika yönetimi, fabrika komitesindeki işçilere sendikadan istifa etmeleri ve diğer işçileri de ikna etmeleri yönünde baskı yapmaya başladı. İşçiler, yönetimin bu baskısını boşa çıkardı, bunun üzerine 6

Kasım günü yedi işçi işten çıkarıldı. İşten çıkarılmanın ardından, atılan işçilerle birlikte fabrikada bulunan diğer işçiler fabrikayı terk etmediler. Aynı gün gece saatlerinde fabrika yönetiminin isteği doğrultusunda polis içeri girerek işçiler ve sendikacıları gözaltına aldı.

7 Kasım Çarşamba günü itibarıyla, işten çıkarılan yedi işçi fabrika kapısının önünde dire-

niyor. Vardiya bitiminde diğer işçileri sloganlar ve alkışlarla uğurluyor. Buna karşı, Tariş yönetiminin hamleleri son bulmuş değil. Yönetim, işçileri tazminatsız olarak işten atmakla tehdit ediyor ama işçiler geri atılmıyor. Tariş işçileri iki talep etrafında direnişlerine devam ediyor: Atılan işçilerin geri alınması ve sendika hakkının tanınması.

Bireysel Emeklilik Sistemini kim, neden istiyor?

Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) 45 yaş altı çalışanlara zorunlu hale getirildiğinde çalışanların büyük bir çoğunluğu cayma hakkını kullanarak sistemden ayrıldı. Şimdi ise sistemden çıkanların tekrar sisteme dâhil edileceği, bu sefer çıkışların engelleneceği üzerine çeşitli senaryolar konuşmaya başlandı.

Emekçiler BES'e karşı

Sistem zorunlu hale getirildiğinde sermayenin gazeteleri, televizyonları sistemi güzelleyip durdular ve hatta ötesine geçerek yalan yanlış bilgilerle yayınlar düzenlediler, haberler yaptılar. İki ay içerisinde kullanılması gereken "cayma hakkı"nı tam tersi bir şekilde anlatıp "iki ay mecbur sistemde kalacaksınız, ondan sonra çıkabilirsiniz" diyerek insanları tuzağa düşürmeye çalıştılar. İki ay dolmadan sistemden çıkanlar, maaşlarından kesilen paraların tamamını geri alabildi. Ancak sigorta şirketleri iki aydan sonra çıkanlardan "fon işletim gider kesintisi" adı altında bir kesinti yaptı (brüt asgari ücretin %8,5'i oranında),

çalışanların parasını gasp etti.

Her şeye rağmen birçok işçi daha fazla parasını kaptırmamak adına cezayı da göze alarak sistemden çıktı. Cayma hakkını kullananlarla birlikte toplamda sistemden çıkanların oranı %60'ları geçti. Bu net bir şekilde işçilerin, emekçilerin bireysel emeklilik sistemine karşı olduklarını gösteriyor.

Sigorta şirketleri kaynak arayışında

Bu soygun sistemini, yanına "devlet katkısı" sosunu ekleyerek "tasarruf" ve "ikinci emeklilik" maskesi altında pazarlıyorlar. Açlık sınırının altında aldığı ücretle bir ayını ancak borçlanarak çıkarabilen bir işçi nasıl tasarruf edebilir? Gerçekten işçileri düşünselerdi ücretleri yükseltirlerdi. Devlet katkısından yararlanmanın koşulu da kolay değil. 10 yıl aralıksız sistemde kalmak ve 56 yaşını doldurmak gerekiyor. Ayrıca sistemin emeklilik ile uzaktan yakından alakası da yok. Eğer sistemde 10 yıl kalır, eksiksiz prim öder ve 56 yaşını doldurursanız,

havuzda ne kadar para biriktirseye ancak o kadarını alabilirsiniz. Tabi o gün geldiğinde, havuz çoktan boşalmamış olursa!

Sigorta şirketleri ilkinde beklediklerini bulamayınca şimdi sistemden çıkanları yeniden dâhil etmek ve BES'i daha da zorunlu hale getirmek için iki farklı formül yürütüyor. Bunlardan biri, sisteme girenlerin üç yıl boyunca çıkmasının yasak olması. Diğeri ise emekliliğe kadar çıkışın yasak olması, sadece ev almak için bankadan kredi çektiği takdirde fondaki parayı kullanabilmesi. Yani hem bizim paramızı gasp edecekler hem de yine kendilerine borçlanma koşuluyla paramızı kullanmamıza müsaade edecekler!

Yakın bir zaman içinde bu BES illetiyle yeniden, bu sefer elimizde cayma hakkımızın da olmadığı bir dayatmayla karşılaşabiliriz. O gün gelmeden şimdiden örgütlenerek sendikalarımızı harekete geçirerek hazırlığımızı yapmalıyız. Krizin bedelini bize ödetmelerine izin vermeyelim, Bireysel Emeklilik Sistemine karşı mücadeleyi yükseltelim.

Ölüm maden işçisinin kaderi değildir!

Madenlerde uygulanan özelleştirme politikasının ve yapılmayan denetimlerin bedelini işçiler hayatlarıyla ödüyor. Kayseri'de özel çinko madeninde 20 Kasım'da yaşanan göçükte bir işçi hayatını kaybetti. Hemen ardından Zonguldak'ta yıllardır kaçak olarak işletilen bir maden ocağında 21 Kasım'da yaşanan patlamada üç işçi hayatını kaybetti, iki işçi yaralandı.

Zonguldak'ta kaçak olduğu ortaya çıkan maden ocağı, aslında göz göre göre işletilmesine müsaade edilmiş bir yer. Tıpkı hakkında kapatma kararı verilmiş ancak Ciner grubunun ve ona bağlı bir taşeron şirketin işletmesine göz yumulan, 16 madencinin şev kayması sonucu hayatını kaybettiği Şirvan'daki bakır madeni gibi.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı Zonguldak'taki olay sonrasında "soruşturma başlatılmıştır" diye açıklama yaptı. Ocağı işletenin önce gözaltına alındığı, ardından da tutuklandığı açıklandı. Bakanlık aynı açıklamayı Şirvan'daki olay sonrasında da yapmıştı. O zaman da gözaltına alınanlar, tutuklananlar olmuştu. Fakat aradan geçen süre sonunda sorumlulardan hesap sorulmadığı gibi süren davada tek bir tutuklu dahi kalmadı.

Zonguldak'taki olayda hayatını kaybeden bir işçinin babasının da dokuz yıl önce aynı maden sahasındaki kaçak maden ocağında gaz zehirlenmesinden dolayı hayatını kaybettiğini öğrendik. Öğrendik ki o zaman baba oğul birlikte çalıştıkları o madende yaşanan

olayda baba, oğlunun ve bir kadasının hayatını kurtardıktan sonra kendi hayatını kaybetmiş. O gün kendi hayatını kaybeden madenci baba, oğlunu kurtarmayı başarabilmişken, AKP hükümeti madenlerin ruhsatsız kaçak bir şekilde işletilmesine göz yumduğu için madenci oğlu da dokuz yıl sonra benzer şekilde hayatını kaybetmiştir.

Cinayetlerin hesabını verin!

Maden patronları daha fazla kâr hırsı uğruna, en basit güvenlik önlemlerini dahi almadığı için işçileri göz göre göre ölüme gönderiyor. AKP iktidarı, ilgili bakanlıkları, merkezi ve yerel devlet yetkilileri de buna açıkça göz yumuyor. Zonguldak Valisi, olaydan sonra yaptığı açıklamada "Bilindiği üzere ilimizde oldukça sık maden ocakları kazaları olmakta bunların büyük bölümü de kaçak işletilen maden ocaklarında meydana gelmektedir" diyerek bizzat kendisi söylüyor bölgedeki durumu. Fakat herkesin bildiği bu gerçeği işçiler öldükten sonra söylemek marifet değil. Bugüne kadar o madenlerin ruhsatsız, kaçak bir şekilde işletilmesine kimler göz yumdu, kaçak madenlerdeki cinayetlere kim sebep oldu, önce bunların hesabını verin!

Bu yaşanan kazaların, iş cinayetlerinin hiçbirisi kader değil. Hesabı sorulmayan her iş cinayeti bir sonrakine davetiye çıkarıyor. Bütün madenler kamulaştırılıp devlet eliyle işletildiğinde ve üstüne o madenlerde işçi denetimi sağlandığında bütün bunların önüne geçilebilir.

Kıdem tazminatının fona devri iş güvencesinin tamamen yok edilmesi ve işçinin alın terinin yağmalanmasıdır!

İşçilerin elinde kalan son iş güvencesi olan kıdem tazminatı saldırı altında. Kıdem tazminatının fona devredilmesi 2019 Cumhurbaşkanlığı programına girmiş durumda. Mevcut kıdem tazminatı uygulamasının kaldırılarak bireysel bir sigorta sistemine dönüştürülüp fona devredilmesi öngörülüyor. Sadece fon değil, her kıdem yılı için brüt 30 günlük maaş tutarındaki tazminatın miktarı da masaya getirilecek. Özellikle patronlar fona devrin yanı sıra tazminat miktarının düşürülmesi için bastırıyor.

Tabii ki kıdem tazminatı hakkına saldırı da her zaman olduğu gibi makyajlanarak ve parlak bir paket içinde gündeme getiriliyor. AKP iktidarı, "işçilerin elindeki son iş güvencesini de kaldıraca-

ğız, patronlara düşük maliyetli ve pürüzsüz işten atma olanağı sağlayacağız, işçiden kesilerek oluşturulacak fonu da işsizlik sigortası fonu gibi yağmalayacağız" diye gelmiyor. Gerçek bu olduğu halde onun yerine herkesin kıdem tazminatı almasını sağlamak için bu düzenlemeyi yaptıklarını söylüyorlar.

DİSK ve Türk-İş kıdem tazminatı kırmızı çizgi diyor! Hak-İş kıdem tazminatını bırakmaya hazır!

DİSK ve Türk-İş'in kıdem tazminatını kırmızı çizgi ve genel grev sebebi olarak gören genel kurul kararları var. AKP'nin bu kandırmacasının işçiler içindeki temsilcisi ise Hak-İş. Uzun bir

süredir AKP'nin işçi kolu gibi çalışan bu konfederasyon, bir kez daha kıdem tazminatının fona devredilmesine taraftar olduklarını açıkladı. Hak-İş de işçilerin çoğunluğunun kıdem tazminatı alamadığını gündeme getiriyor ve bu temelde fonu savunuyor.

Sendikalaşmanın olduğu yerde kıdem tazminatı sorunu yok

Burada büyük bir çarpıtma var. İşçilerin çoğunluğunun kıdem tazminatı alamamasının sebebi mevcut yasanın yetersizliği değil, bu yasanın patronlar tarafından sürekli ve sistematik olarak çiğnenmesidir. Bugün kıdem tazminatını sorunsuz alabilen işçiler kimdir diye baktığımızda

sendikacı işçileri görürüz. Çünkü sendikalar pek çok eksikleri ve yanlışları olsa da en azından işyerlerinde patronların göz göre göre yasaları çiğnemesine engel olmaktadır. Bugün işçilerin büyük çoğunluğunun hak ettiği halde kıdem tazminatını alamamasının esas sebebi sendikalaşma oranlarının yüzde 12'lerde olmasıdır. Dolayısıyla kıdem tazminatı sorununun çözümü her şeyden önce sendikalaşma önündeki engellerin kaldırılmasından geçer.

Kıdem tazminatını değil, 25'e 2'yi kaldırın

Patronların kıdem tazminatı hakkını gasp etme yöntemlerinden biri de iş yasasındaki kötü ünlü, ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzerleri başlıklı 25'e 2 maddesidir. Patronlar bu madde sayesinde işçilere iftira atarak, iş akdinin feshini haklı gösterip kıdem tazminatı hakkını gasp etmektedir. Burada da hukukun evrensel ilkelerinden "iddia sahibi, iddiasını ispatla mükelleftir" ilkesinin çiğnenmesi söz konusudur. Zira suçlamayı yapan patrondur; ancak masum olduğunu ispatlaması gereken işçi olmakta, bu nedenle işe iade davası açmak zorunda kalmaktadır. Bunun yanı sıra işe iade davalarının ezici çoğunluğu işçi lehine sonuçlanmakta yani iftira atıldığı hukuken de tescillenmektedir. Ancak işçiler hak ettikleri tazminatı alabilmek için mahkeme kapılarında süründürülmektedir. Bu durum patronu

iftira atmaktan değil, işçiyi hakkını aramaktan caydırmaktadır. Sorunun çözümü için kıdem tazminatı hakkı değil, 25'e 2 kaldırılmalıdır.

İşsizlik fonu gibi kıdem fonunu da yağmalayacaklar

Nihayet fona devir planının iyi niyetli olmadığı işsizlik sigortası fonunun başına gelenlerden bellidir. Koşulların zorluğu nedeniyle işçiler işsizlik sigortasından hak ettikince yararlanamamaktadır. Bununla birlikte fonda biriken milyarlar sürekli olarak yağmalanmaktadır. Üstelik işsizlik fonunun amacı dışında kullanılmayacağına dair açık yasal hükümler bulunmasına rağmen. En son işsizlik fonunda 11 milyar liralık bir meblağ piyasa oranlarının yarısı kadar faizle kamu bankalarından tahvil alımı için harcandı. Piyasa faizlerinin yüzde 20'nin üzerinde olduğu bir dönemde bu bankaların tahvilleri yüzde 10,20 faizle alındı. İşsizlik fonu ile ilgili yasada fonda biriken paranın piyasa koşullarına uygun nemalandırılması hakkında da açık hüküm bulunuyor. Bu kamu bankalarının yine piyasadaki düşük faizlerle inşaat baronlarını fonladığını ve böylece bankaların asalak müteahhitleri iflastan kurtarmak için hükümet tarafından seferber edildiğini biliyoruz. Açık yasal güvencelere rağmen işsizlik fonu bu şekilde yağmalanıyorsa varın kıdem tazminatı fonunun başına ne geleceğini siz düşünün!

Devletin yeni taşeronu: İşkur üzerinden işçi çalıştırma

İşkur üzerinden kamu kurumlarına işçi sağlanan bir uygulama var. Adı, Toplum Yararına Program (TYP). Adına bakınca gerçekten yararlı bir uygulama olduğu zannedilebilir. Oysa bu program esnek çalışma biçiminin vücut bulmuş bir halidir. Taşerondan daha beter, aslında tam bir kiralık işçiliğin, köleci çalışma düzeninin adıdır.

İşçiler kamu işi yapıyor ücretleri işsizlik fonundan karşılanıyor

Türkiye'deki bütün kamu kurumlarında, birçok farklı alanda ve işlerde TYP uygulanıyor. TYP kapsamında çalışan işçilerin çalışma süreleri, programı düzenleyen kamu kurumuyla İşkur'un imzalamış olduğu protokolle belirleniyor. Bazı programlar altı aylık, bazıları dokuz aylık olarak düzenleniyor. Daha kısa süreli program düzenlemek mümkün olmakla birlikte bir programın süresi dokuz aydan daha fazla olamıyor. Bir kişinin bu programlardan yararlanma süresi ise toplamda 24 ay. Tabii kesintisiz 24 ay

değil. Bir kişi, bu programdan bir yıl içerisinde en fazla dokuz ay yararlanabiliyor. Yeni bir programa başvurabilmesi için ise en az üç ay beklemesi gerekiyor.

Bu şekilde çalışan işçiler her ne kadar kamuda, kamusal bir iş yapsalar da kamu işçisi sayılmıyorlar. Ücret olarak ise asgari ücret alıyorlar. Üstelik ücretleri devlet bütçesinden değil, işsizlik sigortası fonundan karşılanıyor!

İş sürekli, işçi neden geçici?

Kamu kurumlarında yapılan bu işlerin hiçbiri geçici işler değilken neden işçiler geçici olarak çalıştırılıyorlar? Bu sorunun cevabı uygulamanın detaylarında saklı. Bu şekilde geçici çalıştırılan işçiler:

- Bir yılı doldurmadıkları için kıdem tazminatına hak kazanamıyor,
- Yıllık ücretli izin hakkına sahip olamıyor,
- Süresi belirli olduğu için ihbar tazminatına hak kazanamıyor,
- Sendikalara üye olamıyor, toplu sözleşme hakkından yararlanamıyor,

• Sadece asgari ücret alıyorlar. Sorunun cevabı çok net bir şekilde ortaya çıkıyor: İşçiler, Anayasa'da ve kanunlarda yazan haklarını, özellikle kıdeme bağlı haklarını kullanamıyorlar diye İşkur üzerinden geçici olarak çalıştırıyorlar.

TYP'nin yasal çerçevesi 2008 yılında oluşturuldu ancak her geçen yıl daha fazla uygulanıyor. Nitekim KHK ile yapılan taşeron düzenlemesiyle birlikte kamudan güvenlik soruşturması, sınav ve emeklilik bahaneleriyle işten atılan binlerce işçinin yerine İşkur üzerinden bu şekilde geçici işçi çalıştırılması yaygınlaştı. MEB'e bağlı okullarda sadece geçtiğimiz Eylül ayı içerisinde 60 bin kişi bakım onarım ve temizlik işinde, 20 bin kişi de güvenlik işinde TYP kapsamında geçici işçi olarak işe başladı.

Ne işçilere ne de topluma bir faydası olan, aksine işçi kiralama sisteminin bir biçimi olan bu uygulamaya derhal son verilmeli, işçiler de sendika ve toplu sözleşme haklarını özgürce kullanabilecekleri bir şekilde kamu kurumlarında istihdam edilmelidir.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

Asıl kriz şimdi başlıyor: İşsizlik

Dolar kuru son aylarda 5 lira seviyelerine gerileyince bir anda iktidar cephesi “en kötüsünü atlattık” demeye başladı. Halkı aldatmak için pembe tablolar çiziyorlar. Büyük şirketler yeniden yüksek kârlar açıklıyor. Ancak zorlu bir yılın bizleri beklediğini de söylemeyi ihmal etmiyorlar. Çünkü hayat pahalılığına karşı zam isteyen işçiye karşı kriz kartını ellerinden bırakmaya hiç niyetli değiller.

2001 krizinde de aynı şey olmuştu

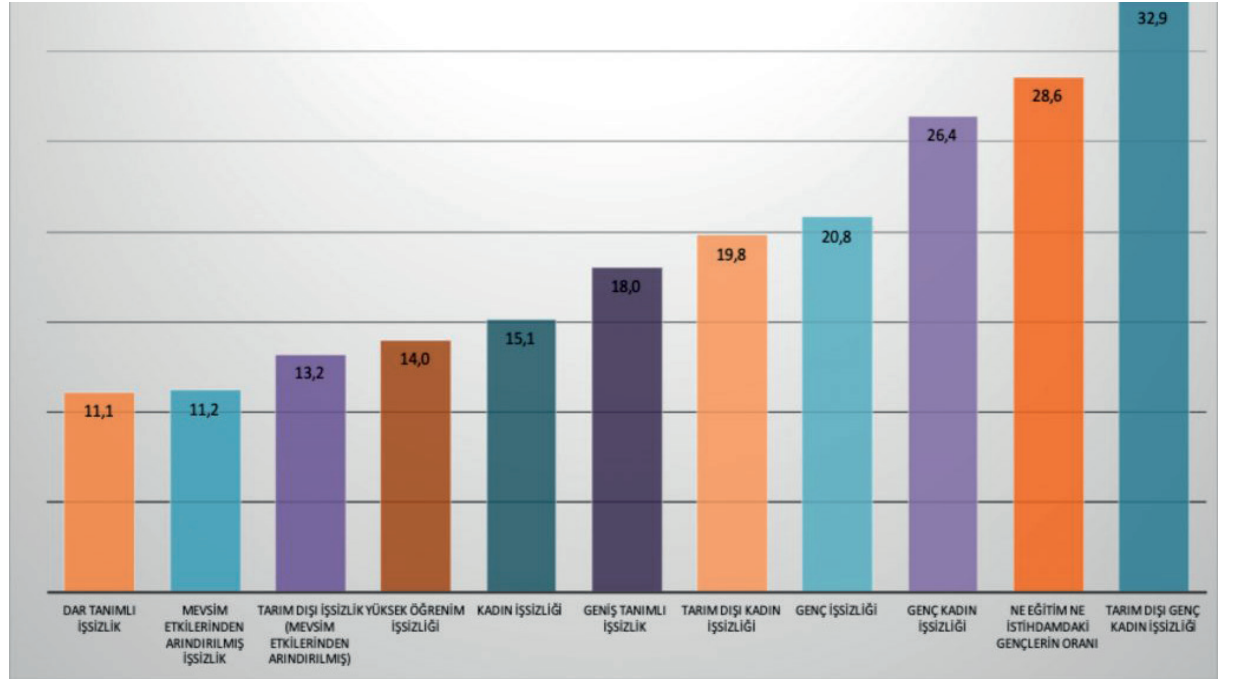
Her şeyden önce kapitalist ekonomideki her kriz dönemi, kendi içinde belirli iniş çıkışlar gösterir. Örneğin meşhur 2001 krizi bir anda ortaya çıkmış bir olay değildi. 1999 yılında Türkiye, Asya (1997-1998) ve Rusya (1999) krizlerinin ardından Cumhuriyet tarihinin rekorunu kırarak yüzde 6,4 küçüldü ve hemen ardından İMF'nin eline düştü. 2000 yılında İMF destekli bir enflasyonla mücadele paketi yürürlüğe girecekti. Cumhurbaşkanı Sezer'in Başbakan Ecevit'e Anayasa kitapçığı fırlatmasıyla hatırlanan 2001 Şubat krizi öncesinde Türkiye ekonomisi Temmuz ayında ciddi bir sarsıntı ve ardından Kasım ayında bir mali çöküş yaşamıştı. Bu sarsıntı ve çöküşlerin ardından tam da Şubat krizinin ön-

cesinde Türkiye ekonomisi bir başarı öyküsü olarak pazarlanmaktaydı. Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel uluslar arası finans çevrelerinin muhter dergisi Euromoney tarafından yılın “Merkez Bankası başkanı” seçilmişti. İMF Başkan Yardımcısı Stanley Fischer büyük krizin patlak vermesinden sadece bir ay önce Türkiye ekonomisinin hızla düzelmekte olduğunu açıklıyordu. Tabii ki o dönemin iktidarı da uyguladıkları ekonomi politikasının başarıları ile övünmekteydi ki... Ekonomi tekrar 2001 krizi olarak bilinen büyük çöküntünün içine yuvarlandı.

İşsizlik, krizin faturasını emekçi halka ödetmenin yöntemidir

Dolayısıyla asla hükümetin ve sermaye çevrelerinin söylemlerine itibar edilmemeli, tedbir elden bırakılmamalıdır. Ekonomik kriz, bir doğal afet değildir. Bir sınıf mücadelesi arenasıdır. Bu yüzden hâkim sınıfların her dediğine ve yaptığına bu gözle bakmalıyız. Bugün, dolar kurunu gösterip indirim kampanyaları ile enflasyon oranlarını makyajlayarak sunanlar bunu esas büyük sınıf saldırısını gizlemek için kullanıyorlar: İşsizlik!

Mayıs ayından beri gözlemlediğimiz dolar kurundaki yükseliş ve

enflasyondaki artış krizin tezahürlerinden sadece biriydi, onun kendisi değil. Esas kriz kapitalist sermaye birikiminin tıkanması ve bunun beldelinin geniş kitlelere ödetilmesidir. Bunu ekonominin küçülmesinde ve işsizlikteki artışta görürüz. Nitekim şimdi Türkiye ağır bir şekilde bu yola girmiştir. DİSK'in yayınladığı işsizlik raporu krizin ilk aşaması açısından son derece çarpıcı bir tablo sunuyor. Rapora göre resmi işsizlik (sadece aktif şekilde iş arayıp bulamayanlar) 3 milyon 670 bin iken geniş tanımlı yani gerçek işsizlik 6 milyon 399 bini geçmiş durumda. Bu tabloda işten çıkarmalar önem-

li bir yer tutuyor. İşsizlik sigortası başvuruları ciddi bir artış gösteriyor; Ekim ayında 28 bin artarak 168 bine ulaştı. Sadece Temmuz ve Ağustos ayları arasında aktif sigortalı sayısının 364 bin kişi azaldığı da veriler arasında yer alıyor. Genç işsizliği oranı yüzde 28,6 ve 1 milyon 111 bin üniversite mezunu işsiz.

Berat Albayrak “ekonomide dengelenme başladı” diyor. Siz saldırılar devam edecek olarak okuyun!

Berat Albayrak'ın “ekonomide dengelenme süreci başladı” diyerek

paketlediği tablo budur. İşsizlikteki bu artışı Orta Vadeli Program'da öngörmüşlerdi ve krizin faturasını emekçi yığınlar işsizlikle ödetmeyi bir hükümet politikası olarak benimsemişlerdi. İMF gelse aynı programı önercekti ve şimdi bu programı uyguluyorlar. Sıra işsizliğin patronlara olan yükünü azaltmakta. Bunun için de kıdem tazminatına saldırmaya hazırlanıyorlar. Dedik ya ekonomik kriz bir doğal afet değildir. O halde işçi sınıfı da gerçeklerle donanmalı, örgütlenmeli ve kıdem tazminatı başta olmak üzere haklarının tırpanlanmasına ve işten çıkartmalara karşı mücadeleyi yükseltmelidir.

Açlık ücretine hayır! Asgari ücret yoksulluk sınırına göre belirlensin!

Artan hayat pahalılığı ile birlikte açlık ücretine dönüşen ve açlık sınırının da altına düşen asgari ücretin belirlenmesi için Aralık ayı boyunca müzakereler yapılacak. Türkiye'de yaklaşık 7,4 milyon işçi asgari ücret ya da asgari ücretin yüzde 10 fazlasını alıyor. Asgari ücretin sadece adı asgari... Çünkü 1,8 milyon işçi asgari ücretin altında ücret alıyor. Yani işçi sınıfının büyük bir kısmı asgari ücret seviyesinde ücret alıyor.

Açlık sınırı 1.943 lira, yoksulluk sınırı 6.328 lira

Asgari ücret 2018 yılında 1603 lira olarak belirlenmişti. Bu rakam belirlendiğinde Türkiye'de hesaplanan açlık sınırına denk geliyordu. Sene sonuna geldiğimizde yüzde 25'lere varan enflasyon ve hayat pahalılığı ile birlikte açlık sınırı 1943 liraya ulaştı. Bu rakam dört kişilik bir ailenin asgari gıda harcamalarından oluşuyor. Türk-İş'in açıkladığı bu rakama barınma, ulaşım ve diğer harcamalar dâhil değil. Dört kişilik ailenin gıda, ulaşım, eğitim, sağlık, barınma, elektrik, su vb. harcamalarının da eklendiği yoksulluk sınırı 6.328 lira. Bir bekâr işçinin aylık asgari harcaması ise 2.385 lira.

Üreten biziz sömüren onlar

Durum böyle iken dört kişilik

bir ailenin yoksulluk sınırının baz alınması ve her iki ebeveynin çalışarak yoksulluk sınırını geçen bir ücret alabilmesi gerekir. Patronlar bunun asla mümkün olmadığını, ekonominin batacağını söylerler. Bu bir aldatmacadır. Bir işçi ailesinin yoksulluk sınırındaki harcamalarını ele alalım. Aslında bu harcamalar tamamen emek ürünü olan mal ve hizmetlerden oluşmaktadır. Ekmekten elektrige kadar, ulaşımdan eğitime ve sağlığa kadar tüm mal ve hizmetlerin üretiminde emek vardır. İşçi sınıfı hem bu değerleri üretmekte hem de bu değerlerin asgari bir tutarıdan dahi mahrum bırakılmaktadır. Bunun adı sömürden başka bir şey değildir.

Asgari ücret komisyonu patronların elinde

Ancak asgari ücret bu gerçeklere göre değil, ekonomik gücü elinde bulunduran sermayenin isteklerine göre belirleniyor. İşçi, işveren ve hükümet temsilcilerinin bulunduğu Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda son sözü hükümet söylüyor. Hükümet ise bugüne kadar hep çubuğu sermayeden yana bükte. Patronların kârını, işçinin geçiminden daha çok düşündü. Bazı seçim dönemlerinde asgari ücret zammı daha yüksek belirlense de hiçbir zaman dört kişilik ailenin mutfak masraflarından oluşan açlık sınırını geçmedi. Yani ko-

misyonunda işçiler azınlıkta kalıyor. Patronların istediği oluyor.

Türk-İş bile pazarlığı 2.000'den açıyor

Bu düzeni öyle bir kurmuşlar ki milyonları açlık ve yoksulluğa adeta alıştırmışlar. Türk-İş bile asgari ücret talebini 2.000 lira olarak belirlemiş durumda. Patronlara “bak biz ne kadar uzlaşmacıyız” diye mesaj veriyorlar. Oysa patronlar bundan sadece tek bir mesaj alırlar. O mesaj da işçi sınıfının direncinin zayıf olduğudur. Madem Türk-İş 2.000 istiyor biz de pazarlığı aşağıdan açarız yine açlık sınırının altında bağlarımız diye düşüneceklerdir.

Yüzde 25 zam otomatik olmalı, pazarlık onun üzerine yapılmalıdır

Asgari ücretli sadece enflasyon dolayısıyla kayıplarını gidermek için en az yüzde 25'lik bir artış hak etmektedir. Yani olması gereken asgari ücretin otomatik olarak 2.000 liraya yükselmesi ve pazarlıkların ondan sonra yapılmasıdır. Olan ise bambaşkadır. Bize, asgari ücret zammı üzerinden pazarlık yapıldığını söyleyecekler. Enflasyon oranı yüzde 25 iken ve bunun 2019'da da devam edeceği belliyken aslında masada tartışılan asgari ücretin ne kadar artacağı değil, alım gücünün ne kadar düşürüleceğidir.

Ücretlerde oynak merdiven (eşel mobil) sistemi nedir? İşçi ücretleri enflasyona karşı nasıl korunur?

En son Ekim ayında açıklanan tüketici fiyatları artışı yıllık yüzde 25'e ulaştı. Hükümetin açıkladığı Orta Vadeli Program'da bile yılsonu enflasyon tahmini yüzde 20'nin üzerinde. Türkiye'de enflasyon canavarı hortlamıştır. İşçi ve emekçi milyonların cebini kemirmektedir. Patronlar enflasyondan reel işçilik maliyetlerini düşürerek fayda sağlayabiliyor. Ayrıca sattıkları mal ve hizmetlerin fiyatlarını her gün değiştirebiliyorlar. Diğer maliyet artışlarını böylece karşılayabiliyorlar. İşçi ve emekçiler için ise yük her geçen gün ağırlaşıyor.

Enflasyon farkları erimeye engel olmuyor

Toplu sözleşme kapsamındaki işçiler ve kamu çalışanları yıl içinde toplu sözleşmede anlaşılan oranlara göre genellikle altı aylık enflasyon farkı zamları alıyorlar. Bu zamlar dahi kayıpları gidermiyor. Zira oranlar altı aylık ortalamalara göre belirleniyor. Fiyatlar her gün artıyor ama siz altı ay sonra enflasyon farkı alıyorsunuz. Örneğin kamu çalışanları geçtiğimiz Temmuz ayında altı aylık enflasyon yüzde 9,17 çıkınca toplu sözleşme gereği yüzde 3,5'un üzerinde kalan kısım için yüzde 5,17'lik bir zam aldılar. Ancak daha sonra sadece Eylül ayında tüketici fiyatlarının yüzde 6,3 arttığını gördük. Ancak tabii ki bu artış ücretlere yansımada.

Her ay fiyatlardaki artış kadar otomatik zam öngören sistem: Oynak merdiven

Enflasyon ve hayat pahalılığına karşı ücretlerin korunması ancak her ay tüketici fiyatlarındaki artış kadar işçi ücretlerinin

otomatik olarak artırıldığı oynak merdiven sistemi ile mümkün olabilir. Bu sistemde fiyat artışları bugünkünden farklı olarak işçi ailesinin temel harcamalarına göre ağırlıklandırılmalıdır. Yani pinpon topunun, çivinin değil ekmeğin, meyve-sebzenin, elektrığın, suyun, doğalgazın, otobüs biletlerinin, kiraların fiyatları esas alınmalıdır.

Asgari ücrette eşitlenmeye karşı bir çözüm

Bugün işçi sınıfının çoğunluğu asgari ücretlilerin yanı sıra asgari ücrete yakın ücret alan işçilerden oluşmaktadır. Bu işçilere toplu sözleşme kapsamında olanlar da dâhildir. Özellikle yeni toplu sözleşme yapan işyerlerinde elde edilen ücret zamları hızla erimekte, asgari ücrete yapılan zamların ardından giderek tekrar asgari ücrete yaklaşmaktadır. Patronlar bu durumu lehlerine kullanmaktadır. İşçiler ise haklı olarak asgari ücrete yapılan zammın ücretlerine yansıtılmasını istemektedir. Aksi takdirde toplu sözleşme yapmanın herhangi bir esprisi kalmamaktadır. Şimdiki durumda bu işyerlerindeki mücadeleler sonucunda işçilerin patronlara yapacağı baskı ile ve gerektiğinde üretimden gelen gücünü kullanmasıyla çözülebilir. Ancak kalıcı çözüm yine oynak merdiven sisteminde.

İnsanca çalışma ve yaşam koşulları için

Oynak merdiven sistemi tüm toplu sözleşmelerde zorunlu bir taban oluşturmalıdır. İşçiler zaten asgaride olan hayat ve çalışma koşullarını korumak için değil, bunları geliştirmek için masaya oturmalıdır.

Devrimci İşçi Partisi

Düzen partilerinden kop! Ekmek ve hürriyet kavgasında birleş! Yerel seçimleri boykot et!

2019'un Mart ayında yapılacak yerel seçimler için düzen partileri yoğun bir çalışma içine girdiler. Emekçi milyonlar hayat pahalılığı ve işsizlikle ekonomik krizin ağır yükünü sırtlanmaya başlamışken tabii ki düzen partilerinin yaptıkları hazırlıklar bu sorunlara çözüm bulmak için değil. Halkın, geçmiş seçimlerdeki şaibeleri, bugün yaşanan ekonomik krizi, enflasyonu, işsizliği unutmasını, karartılan geleceğini düşünmemesini; bunun yerine kentlerin, kasabaların, köylerin zenginliklerini kimin yağmalayacağını belirlemek için sandıklara koşmasını istiyorlar. Düzen partileri hep birlikte aynı oyunu oynuyor.

Devrimci İşçi Partisi bu oyunu bozmaya çağırıyor. İşçi ve emekçi milyonların yakıcı gündemlerini ülkenin gündemi haline getirelim! Emekçi milyonların yakıcı sorunları ne yerel seçimlere kadar ertelenebilir ne de yerel seçimler bu sorunlara çözüm getirebilir. Ezenlerin ve sömürenlerin kavgasında parçalara bölünmeyi reddedelim! Düzen partilerinden kopalım! Ekmek ve hürriyet kavgasında birleşelim! Yöntemimiz sınıf mücadelesidir, işgaldir, grevdir, direniştir! Seçim günü geldiğinde boykottur!

İstibdadı karşı ekmek ve hürriyet için sınıf mücadelesi

Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi olarak adlandırdıkları rejim bir istibdad, yani baskı rejimidir. Sermaye sınıfının hâkimiyetini perçinlemektedir, yani bir cumhurpatronluğu rejimidir. Ve bu rejimle Türkiye'nin büyük atlımlar yapacağını söyleyen iktidar tam tersi bir tablo yaratmıştır. Bu tabloda siyasi krizlerle boğuşan, ekonomik krizin pençesinde giderek yoksullaşan, giderek daha fazla emperyalist boyunduruk altına giren ve halkı adım adım kardeş kavgasına sürüklenen bir Türkiye vardır.

Bu rejim, Amerikan şirketlerini sarayda ağırlamakta; tefeci

bankalara, müteahhitlere, patronlara her gün yeni garanti ve teşvikler sunmaktadır. Özelleştirmelerle halkın birikimini talan etmektedir. Krizin faturasını işsizlik ve hayat pahalılığı ile emekçi milyonlara kesmektedir. Emekçinin alın terinden kesilenlerle oluşturulan işsizlik fonunu patronlara peşkeş çekmektedir. Şimdi de kıdem tazminatını fona devretmeye çalışarak yeni bir yağmanın planlarını uygulamaya koymuştur.

Bu tablo öncelikle 2002'den bu yana iktidarda olan Erdoğan ve AKP ile müttefiklerinin eseridir. Ve buna rağmen bir kez daha halkın karşısına çıkıp yerel yönetimler için halktan oy istemektedirler. Yaptıkları ve yapacakları emekçi halkın gündemini saptırmaya, insanların gözünü bu kara tablodan başka yana çevirmesini sağlamaya çalışmak olacaktır. Emekçi halkımız emperyalizmin ve sermayenin dostu olan, ekmeğini ve hürriyetini çalan bu iktidara ekmek ve hürriyet için sınıf mücadelesinde birleşerek cevap vermelidir. Halka bu kara tabloyu reva görenlere tek bir oy yoktur! Düzen siyaseti içinde alternatif aramak boşunadır ve yanlıştır. Doğru cevap boykottur!

Çözümün değil, sorunun parçası olan düzen muhalefetinden kop!

Türkiye'de her seçimde halka alternatif olarak sunulan muhalefet partileri de bu karanlık tablonun sorumlusudur. Amerikancı bir iktidar var. Karşısında bu iktidarı daha fazla emperyalizmin dümen suyuna sokmak isteyen bir Amerikan muhalefeti söz konusu. Liberal ve piyasacı bir iktidar var. Ama karşısındaki burjuva muhalefeti, iktidarı daha liberal ve piyasacı olmadığı için eleştiriyor. Düzen partileri asla emekçi halkın sorunlarına çözüm üretmez.

Onlara umut bağlayanlar, kötünün iyisidir diyerek oy verenler, bu sefer son diyenler daha ne kadar hüsrana uğrayacak?

24 Haziran'da Kılıçdaroğlu muhalefetin çatı adayı olarak

Abdullah Gül'ü yani iktidar partisinin kurucu genel başkanını önerdi. O olmayınca aday olan Muharrem İnce'nin seçim akşamı nasıl iktidara çalıştığını, o gün bugündür iktidarın onu CHP'nin başına geçirmek için nasıl uğraştığını görüyoruz. Meral Akşener'in partisinin de hemen seçimin ertesinde MHP'nin yerine istibdad cephesine ortak olmaya giriştiğini görmedik mi? Oysa MHP'yi AKP'ye destek verdiği için yerden yere vuruyorlardı.

Bu durumda Erdoğan ve AKP'nin belediyeleri kaybetmesi için bu güçlerin işbirliği etmesine bel bağlamak aynı hataya tekrar düşmek olur. Bu patron partilerinin bir oy fazla alarak yerel yönetimi alması durumunda belki belediye ihalelerini alanların adı değişir ama emekçi halk için hiçbir şey değişmeyecektir.

Ayrı gayrı yok! Birleşik İşçi Cephesi'ni inşa etmek için boykot!

Emekçi halkın yerel yönetimler düzeyinde de çok büyük sorunları vardır. Kent topraklarının yağmalanması, depreme hazırlıksızlık, betonlaşma, yolsuzluk ve daha pek çok sorun söz konusudur. Belediyeler şirketleştirilmiştir ve yerel yönetimlerde adeta bir müteahhit diktatörlüğü hüküm sürmektedir. Ancak bu yerel sorunlar yerel yönetimler düzeyinde çözülebilir nitelikte değildir.

Her şey dönüp dolaşıp kaynak sorununa bağlanmaktadır ve bu sorun merkezi planlama ve kamulaştırmalarla çözülmek zorundadır. Kredi muslukları özel bankaların elinde olduğu müddetçe en iyi niyetli girişimler dahi kapitalist rekabetin çarkları arasında kırılmaya mahkûm olacaktır.

Kamu mülkiyeti ve merkezi planlama olmadan, bankalar kamulaştırılıp kredi tek elde birleştirilip merkezi planlamanın hizmetine sunulmadan yerel yönetimlerin kaynağı, belediyeyi şirketleştirerek, kent yaşamını her yönüyle ticarileştirerek, rant yaratmak üzere kent topraklarını yağmalayarak sağlamlarını önüne geçilemez.

Siyasal düzeyde de durum aynıdır. TBMM bile zincire vurulmuşken belediye ve il genel meclislerinde "söz, yetki, karar" aramak boşunadır. Her şey özelleştirilirken gündem kamulaştırmadır. Millet borç batağına sürüklenmişken mesele dış borçların reddidir. Bankalardan kredi alarak gidilecek yol kalmamıştır, bankaların kamulaştırılması ve tek devlet bankası tek çıkıştır. Mutfaktaki yangının sebebi yerelde değil kapitalist piyasa anarşisine kol kanat veren merkezi iktidardadır. Yani

bugün güncel ve yakıcı sorun belediyeleri kimin yöneteceği değil, hangi sınıfın iktidar olacağıdır.

İşçi sınıfı ve emekçiler iktidara talip olabilmek için her şeyden önce birleşmeli ve siyaset masasına bağımsız bir şekilde yumruğunu vurmalıdır. Bugün Türkiye'nin yüzde 99'u olan emekçi milyonlar için birleşmenin yolu düzen partilerinin çağrılarını uymak değildir. Onların yerel kavgasında saf tutmak 99 parçaya bölünmek demektir. Hangi partiye oy vermiş olursa olsun işçi ve emekçiler emperyalizmin, sermayenin ve istibdadın saldırısı altındaki ortak haklarını korumak için ortak sınıf çıkarlarında birleşmelidir. İhtiyacımız olan şu ya da bu patron partisinin yerel adaylarının peşine takılmak değil, patron sınıfına karşı bir Birleşik İşçi Cephesi'nde birleşmektir.

Gelin sömürücü yüzde 1'lik azınlığa karşı emekçi çoğunluğun saflarını sıklaştıralım, işçi ve emekçilerin sermayeden ve emperyalizmden bağımsız mücadele cephesini inşa edelim!

Yüzde 99'un seçeneği boykottur!

Birliğin zemini düzen siyasetinin dışındadır! Bugün bu zemin boykottur!

Sosyalistler için gün bugündür. Kim ne yapacak, kimi aday gösterecek diye beklenti içine girmenin zamanı değildir. Bu bekleyişlerin sonu dün hüsrandı yarın da öyle olacaktır. Sınıf kavgasını görmeden en geniş demokrasi cephesi çağrılarını yapmanın dün vardığı yer Abdullah Gülleri, yarın varacağı yer Mansur Yavaşlardan öteye gitmez. Sermayenin, istibdadın ve emperyalizmin pençesinde ülke zincire vurulmuşken, tek ilde, ilçede sosyalizm olmaz. Soluna iltihakı dayatan, sağına en geniş ittifak zihniyetiyle kucak açan, kayımlara karşı güvenceyi halkta değil Batı'nın baskısında arayan bir anlayışla da birliğe ve kardeşliğe doğru yol alınmaz. AKP'nin karşısında kim olursa olsun desteklemeye hazır bir ruh halinin yerini, kime oy vermiş olursa olsun işçi ve emekçileri bağımsız bir siyasette birleştirme azmi almalıdır.

Halk iradesine vurulan zinciri kırmak için boykot!

10 Ekim katliamının gölgesinde yapılan 1 Kasım seçimleri (2015), OHAL baskısı altında yapılan her türden hilenin karıştığı mühürsüz 16 Nisan referandumu (2017) ve nihayet referandumda şaibeli olan ne varsa yasal kılıfa sokularak yapılan, askeri helikopterlerin cumhurbaşkanı adaylarının bahçelerine indiği muhtıralı

24 Haziran seçimleri (2018) hepsi istibdad rejiminin inşasında birer basamak olarak kullanılmıştır.

16 Nisan referandumunda Erdoğan "atı alan Üsküdar'ı geçti" diyerek sonucu ilan etmişse de bu sonucun halk nezdinde meşruiyetini sağlayamamıştı. Bu yüzden 24 Haziran seçimlerinde muhalefet partilerinin parlamenter sisteme dönüş vaadi büyük bir yer buldu. Ancak bu partilerin adaylarından Muharrem İnce tüm kampanyasını "başkan adayı" olarak yaptı, Meral Akşener de bir geçiş süresi tanımlayarak kılıfına uydurulmuş bir başkanlık iddiası ile seçime girdi. Böylece 24 Haziran'da Erdoğan'a rakip olsalar da yeni rejiminin yerleşmesi anlamında, onun "atı alıp Üsküdar'a geçmesine" en büyük yardımı yaptılar.

Şimdi Erdoğan ve AKP ile sivil-asker koalisyon ortakları bir kez daha herkesi hiçbir şey olmamış gibi seçim sandıklarına getirmek istiyor. Böylece halk iradesini zincire vurup içine koydukları tabutun kapağına bir çivi daha çakacaklar. Sonraki seçimlerde istibdad rejiminin baskılarının, seçimlerin teslim edildiği yargının taraflı olmasının ve bilumum seçim hilesinin yerleşmiş bir uygulama haline geldiği ve herkesin cumhurbaşkanı olmak için yarışacağı bir ortam yaratacaklar.

Tüm bunların yanında yerel seçimlerde seçilen kişinin o görevde kalıp kalmayacağı da istibdadın iki dudağı arasında olacak. Kayıym atanmış belediyeler, tutuklanan, görevden alınan ya da istifaya zorlanan belediye başkanları ortadayken, Erdoğan ve AKP tek gerçek seçim vaadi olarak bu uygulamalara devam edeceğini söylerken, yapılacak seçimlerde halkın iradesinin tecelli etmeyeceği de açıktır.

Düzenin oyununda figüran olmayalım! İrademize vurulan zinciri boykotla kıralım!

Sömürenlere karşı sınıfın gerçeğinde birleşeceğiz! Yalanlara karşı hakikatin peşine düşeceğiz!

Ne geçmişi unutacağız ne bugünün mücadelesini bırakacağız ne de geleceğimize vazgeçeceğiz! Ne ekmeğimizin ne çalınan irademizin peşini bırakacağız! Yarından tezi yok emekçi milyonların acil, ertelenemez ve yakıcı sorunları için birleşeceğiz! Tabii ki belediyenin, muhtarlığın değil; hakikatin peşine düşeceğiz! Yüzde 1'lik sömürücü azınlığa karşı, daha önce nereye oy atmış olursa olsun emekçi yüzde 99'u sınıf mücadelesinde birleşmeye, düzen partilerinden kopmaya ve yerel seçimleri boykot etmeye çağırıyoruz!

Sermayenin saldırısı ayırım yapmıyor: Direnişte de ayrı gayrı olmamalı, Birleşik İşçi Cephesi için ileri!

Ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için sermaye sınıfı saldırmaya devam ediyor. İşçi sınıfı ise irili ufaklı mücadelelerle direncini arttırıyor. Sermayenin saldırılarına direnmek için mutlaka örgütlü olmak gerek. Bu yüzden direnişlerin birçoğunda ana gündem işçilerin sendikalaşma mücadelesi.

Patronlar örgütsüz işçi istiyor, işçiler sendikalaşmak için direniyor

Bursa Orhangazi'deki Cargill işçileri Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş sendikasında örgütlendiler ve işten atıldılar. Eylül ayında Orhangazi'deki fabrikanın önünden şirketin İstanbul'daki genel merkezine yürüdüler. İşçilerin fabrika önündeki direnişi 230 günü geçti. Kocaeli Gebze'de Türk-İş'e bağlı Petrol-İş'e üye oldukları için işten atılan 132 Flormar işçisinin direnişi de 200 günü aştı. DİSK'e bağlı Gıda-İş'te örgütlenen ve işten atılan İzmir Tariş ve Gebze Tayaş işçileri direniyorlar.

Muğla ve Urfa'da DİSK'e bağlı Nakliyat-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan Tuvtürk işçileri de direnişlerini sürdürmektedir. DİSK Birleşik Metal-İş'te örgütlenen ve BBS Metal fabrikasında işten atılan 11 işçi, 80 günden fazla bir süredir direniyor. Çorlu Aygün Alüminyum işçileri de yine sendikalaştıkları için işten atıldılar ve fabrika önünde çadır kurup haftalarca direndiler. Aygün Alüminyum işçileri metal sektöründe sarı sendika olarak ün salmış Türk Metal'e üye olmuşlardı. Yani sermayenin saldırısı artık sendika ayırmıyor. Patronlar, örgütsüz işçi istiyor.

Süperpak ve Gripin sefalet dayatmasına karşı grevde

Örgütlenmeyi başaran ve patronla toplu sözleşme masasına

oturanlardan da Türk-İş'e bağlı Selüloz-İş sendikasına üye Süperpak işçileri sıfır zam dayatmasına karşı grevlerinin 6. ayına girdiler. Grip ilaçlarıyla ünlü Gripin firmasının işçileri bu kışa grevle girdi. Enflasyon karşısında eriyen ücretlerini telafi etmek isteyen Petrol-İş üyesi işçiler İstanbul Firüzköy'deki fabrikaya pankartlarını asarak greve başladılar.

Sermaye saldırısı sendika ayırt etmiyor! Direniş de birleşik olmalı!

Görüldüğü gibi sermayenin saldırıları sendika ayırt etmiyor. Öte yandan sendikalar ve işçi mücadeleleri arasındaki bağlantılar ve işbirliği istenen seviyede değil. Farklı konfederasyonlardan sendika şubelerinin oluşturduğu Gebze Sendikalar Birliği'nin "krizin faturasını ödemeyeceğiz" diyerek yaptığı eylemin ardından, bir birlik de Bilecik'te kuruldu. DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş ve Cam Keramik-İş ile Türk-İş'e bağlı Petrol-İş'in öncülük ettiği platform 8 Kasım'da yaptığı eylemle işçilerin haklarını korumak için birlikte hareket edeceklerini duyurdu. Bu adımların artması, yaygınlaşması ve mutlaka konfederasyon merkezlerini de harekete geçmeye zorlaması gerekiyor.

Kıdem tazminatını savunmak için birleş!

Direnişlerin ve grevlerin arasında koordinasyon ve dayanış-

manın sağlanması çok önemli. Yalnızlık her zaman yıpratır. Dayanışma ve birlik ise direncin artması ve mücadele azminin tazelenmesi demektir. Başarıya giden yol da buradan geçmektedir. Bunların ötesinde tüm işçi sınıfını ilgilendiren ve mutlak bir birlikle karşı koyulması gereken son derece önemli gündemler var. Kıdem tazminatı hakkının gasp edilerek fona devredilmesi planı bu gündemlerin başında geliyor. DİSK ve Türk-İş'in kıdem tazminatını kırmızı çizgi kabul eden kongre kararları mevcut. Hak-İş bu konuda hükümetle paralel hareket ediyor ama onların da binlerce üyesinin çıkarları kıdem tazminatı hakkının korunmasından yana. Dolayısıyla DİSK ve Türk-İş kıdem tazminatını savunmak için ortak bir mücadele başlatırsa, bunun Hak-İş üyesi işçilerde yankı bulmaması düşünülemez ve taban baskısının Hak-İş yönetimini de birleşik cepheye gelmeye zorlaması mümkündür.

Ayrı gayrı yok!

Bugün sınıf bilincine sahip işçiler, grev ve direnişlerin başarıya ulaşması için dayanışmayı yükseltmek, sendikasız işyerlerinde sendikalaşmak, sendikali işyerlerinde ise sendikalar arası birleşik mücadele zeminlerini güçlendirmek için var güçleriyle çalışmalıdır. Sermayenin sınıf saldırısına karşı cevabımız işçilerin birliğidir. Ayrı gayrı yok birleşik işçi cephesi var!

Yılmaz Tan

Borçlu ama kul değil

Günümüz kriz koşullarında burjuvaların izledikleri neoliberal ekonomi politikalarının bir unsuru olarak (çeşitli sosyal yardımların yanı sıra) çalışanların borçlandırılmasının, emeğin örgütlenme koşullarını ve genel olarak sınıf siyasetinin zeminini zayıflatıldığı, çeşitli sol çevrelerde uzunca bir süredir savunuluyor. Bu iddiayı savunanlar bu sayede burjuvazinin krizi yönetebildiğini, işçi sınıfından gelebilecek toplumsal huzursuzluğun ve sistem karşıtı tepkilerin sindirildiğini ileri sürüyorlar. Hatta Türkiye'de AKP'nin iktidarını sürdürebilmesinin sırrının bile burada yattığını dile getiriyorlar. Acaba bu iddia ne ölçüde doğru?

Bizim cevabımız "popülist" politikalarla işçi sınıfının düzenle bütünleştiği iddiasının, sınıfsal bir analizle uzaktan yakından bir ilişkisinin olmadığı gibi, olguların sınavından bile geçemeyeceğidir. Bu iddia bize aslında işçi hareketi içinde her dönem savunucuları olan "ekonomizm" akımının güzel bir örneğini sunmaktadır. Nedir ekonomizm? Lenin dönemi Rus iktisatçıların ifadesiyle "politikannın her zaman ekonomiyi itaatkâr biçimde izlemesi". Oysa ekonomi ile politika arasında doğrusal, otomatik bir ilişki yoktur; politik alanın özgüllüğü söz konusudur. İşçiler kapitalizmin canlı olduğu ekonomik koşullarda sınıf mücadelesini yükseltebilecekleri gibi, durgun olduğu kriz koşullarında pekâlâ düşük düzeyde bir mücadele verebilirler; her ne kadar bu koşullar işçileri mücadele etmek zorunda bıraksa da. Her şey o dönemin somut koşullarında sınıf mücadelesinin güç dengelerine ve bu dengeleri değiştirebilecek iki unsura, işçi sınıfının örgütlülük düzeyine ve önderlik kapasitesine bağlıdır. Sınıf mücadelesinde geçmiş dönemin yenilgilerinden çıkılmasında da sermayeden ve devletten bağımsız bir politik hattın izlenmesinde de belirleyici olan unsurlar bunlardır. Bu çerçeveden olgulara baktığımızda karşımıza bambaşka bir tablo çıkmaktadır.

Son 20-30 senede kapitalizmin hem gelişkin hem de az gelişmiş olduğu ülkelerde çoğunluğunu emekçilerin oluşturduğu hane halkının borçluluğunun, tüketim kredilerindeki artışın bir sonucu olarak yükselmiş olduğu açıktır. Türkiye'den örnek vermek gerekirse, hanehalkı borcunun milli gelire oranı geçtiğimiz 15 senede yüzde 2'den yüzde 16'ya kadar yükselmiştir. Artış azımsanmayacak düzeydedir ancak gelişkin kapitalist ülkelere bu oranın çok daha yüksek olduğunu da (bu arada Güney Kore'de ve Çin'de de) belirtelim. Söz konusu iddiadan hareket edecek olsak, tüm dünyada "kemer sıkma" politikalarıyla beraber yoksullaşan emekçilerin

bir de artan borç yükü altında sistemin istikrarı doğrultusunda hareket ettikleri, mücadele etme kapasitelerinin aşınmış olduğu sonucuna varmamız gerekirdi. Oysa durum hiç de öyle değildir. Doğrudur, uluslararası işçi hareketi 80'lerden itibaren sınıfsal güç dengelerini sarsacak ağır yenilgiler (Büyük Britanya madenciler grevi ve başta SSCB olmak üzere bürokratik işçi devletlerinin yıkımı) yaşamıştır. Doğrudur, artan (kredi kartları vb.) borç yükü (çeşitli sosyal yardımlarla birlikte) emekçi kitlelerin görece daha "itaatkâr" davranmalarında bir ölçüde rol oynamıştır. Doğrudur, grev sayısına ve greve katılan işçi sayısına baktığımızda özellikle 80 sonrası dönemde bir durağanlık eğilimi söz konusudur. Birçok ülkede emeğin milli gelirden aldığı payın azalmış olması da bu eğilimin bir sonucudur. Ancak 2000 sonrası yıllara biraz daha ayrıntılı bakacak olursak Fransa'dan Almanya'ya, Çin'den Güney Kore'sine kadar işçi eylemlerinde ciddi bir kıpırdanma, yıldan yıla şiddeti artan bir azalan dalgalanmalar göze çarpmaktadır. Bu ülke örneklerini tesadüfen vermedik. Söz konusu ülkelerde hanehalkı borcunun milli gelire oranı (hele Türkiye'ye kıyasla) oldukça yüksektir. Bununla birlikte bu ülkelerde emekçiler kriz koşullarında, düşen ücretler, artan işsizlik tehdidi, sendikasızlaşma ve ağırlaşan çalışma koşulları altında ve ağır borç yüküne rağmen (!) yürüyüşlerle, işyeri önünde direnişlerle, iş bırakma eylemleriyle, sokaklarda, grevlerle mücadeleye devam etmektedirler. Hanehalkı en borçlu ülkeler (Belçika, Danimarka, Norveç, Kanada, İspanya, Güney Kore) aynı zamanda grev nedeniyle iş günü kaybı en çok olan ülkelerdir. Hanehalkı borcunun milli gelire oranı yüzde 60'a yakın olan Fransa'da Macron'un akaryakıt zamlarını protesto eden "Sarı Yelekliler" sokaklarda isyan etmektedir, geçtiğimiz aylarda bu ülkede cereyan eden bir dizi grevi de hatırlayalım. Türkiye'de de 3. Havalimanı işçilerinden, Tariş işçilerinden, Cargill işçilerinden Flormar işçilerine, grevleri yasaklanan metal işçilerine kadar direnişler ve mücadeleler artan baskılara rağmen devam etmektedir. Önemli olan, emekçileri birer tüketici ya da borçlu olarak ele alıp, neden düzene karşı mücadele vermediklerine değil, kapitalizmi yıkma gücüne sahip bir özne olarak ele alıp, farklı sektörlerde (kamusundan özele, fabrikasından AVM'sine) verdikleri mücadeleleri ortak bir sınıfsal zeminde nasıl bütünleştirebileceğimize odaklanmaktır. Bunun yolu da birleşik işçi cephesini hızla inşa etmekten geçmektedir. Sol bahane üretmeyi bırakmalıdır.

Armağan Tulun

Filistin halkıyla dayanışma lafla olmaz

29 Kasım, Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü'ydü. Aynı zamanda, Birinci Dünya Savaşı'nın ardından Filistin'i işgal ederek korsan İsrail devletinin Filistin topraklarında kurulmasının yolunu açan Britanya'nın, Birleşmiş Milletler'e (BM) sunduğu Filistin'i Arap ve Yahudi devleti olarak ikiye bölen taksim planının onaylandığı gün. Birleşmiş Milletler'in 29 Kasım 1947'de aldığı bu kararın ardından 1948 yılında İsrail, Filistin'de gayri meşru şekilde korsan bir oluşum olarak kurulmuştu. Filistin halkı o tarihten beri yurtlarından sürülmeye karşı, işgalin genişlemesi ile birlikte topraklarını savunmak için, kültürel varlıklarının yok edilmesini engellemek için mücadele ediyor. Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü de, Birleşmiş Milletler'de taksim kararının alındığı o kara günden tam 30 yıl sonra, 29 Kasım 1977 tarihinde ilan edildi.

Ankara'da, 29 Kasım günü, Filistin Ankara Büyükelçiliği'nin ev sahipliğinde Dışişleri Bakanlığı, Arap Devletleri Ligi Türkiye Temsilciliği ve BM Türkiye Temsilciliği'nin katılımıyla bir etkinlik düzenlendi. Dışişleri Bakan Yardımcısı Yavuz Selim Kıran toplantıda şöyle dedi: "Türkiye olarak kardeş Filistin halkına sürdürdüğümüz haklı mücadele desteğimizi ve dayanışmamızı her zamanki gibi aynı kararlılıkla aynı samimiyetle devam ettireceğiz." Toplantıdaki bu sözlerinin ardından Anadolu Ajansı ile yaptığı görüşmede ise, uluslararası toplumun duyarlılık göstermesini, somut adımlarla Filistin halkının yanında olmasını beklediklerini söyleyip, Erdoğan'ın "Herkes Filistin'e sırtını dönse de Türkiye dönmeyecektir", "Kudüs kırmızı çizgimizdir" gibi sözlerini hatırlattı.

Kararlılıkla sürdürülen dayanışmadan kasıt, 2010'da gerçekleşen Mavi Marmara katliamının ardından o yıl İsrail'le ticareti 2 milyar doların üzerine çıkartıp bugün ise 5 milyar dolara ulaştırmak mı? 2016'da İsrail'le utanç verici bir şekilde "normalleşmek" mi? Ya da İsrail, Mavi Marmara'da katlettiği insanlar için 20 milyon dolar ödeyip işi bitirince AKP'nin, "bağımsız" yargısına davayı düşürmesi için baskı yapmak mı samimi destek? Kudüs kırmızı çizgileriymiş, o Kudüs, 20 milyon dolarlık kan parası anlaşmasının altında İsrail'in başkenti olarak zikredilen Kudüs'ten başka bir yer mi? Uluslararası toplumun duyarlılığı, somut adımlarla Filistin halkının yanında olması mı demişti bir de? Gazze abluka altındayken, Filistin halkı Siyonist İsrail'in bombalarıyla katledilirken, İsrail'le ikili ilişkilerin kesilmesine yönelik meclise 16 yıllık iktidarları boyunca tek bir tasarı bile getirmemek gibi bir duyarlılık mı bahsettikleri? Ya da başka partiler tarafından verilen önergelerin AKP oyları ile reddedilmesi gibi somut adımlar mı?

29 Kasım günü başka bir etkinlik daha vardı. Filistin için İsrail'e Boykot Girişimi (BDS), İstanbul'da Tünel Meydanı'nda Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü'nde bir açıklama yapmak üzere bir araya geldiğinde, valiliğin ve emniyetin engeliyle karşılaştı. Polis bırakın yürümeyi, basın açıklamasının okunmasına bile izin vermeyeceklerini söylüyordu. Eyleme katılanların kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar.

Dışişleri Bakan Yardımcısı Yavuz Selim Kıran, Ankara'daki toplantıda Erdoğan, Dışişleri Bakanlığı ve bütün Türk halkı adına Filistin davasını selamladığını söylemiş. Filistin davasının gerçek dostlarının karşısına dikilip sonra da Filistin halkının acısını yüreğinde hisseden bu millet adına konuşmayı, bu millete yalan söylemeyi bırakın!

İstibdad cephesinde gelgitler: Bir yerel seçim hesabından çok daha fazlası...

AKP-MHP ittifakı Kasım ayını yaralarını sarmakla geçirdi. Ekim ayı sonunda Bahçeli'nin yığıldığı yerel seçimde ittifak köprüsü, Kasım ayı sonunda Erdoğan-Bahçeli zirvesinin ardından yeniden kuruldu. İstibdad koalisyonu çatlakların üstünü sıvayarak günü geçirse de daha büyük depremleri atlattı atlatamayacağı kuşkuludur. Zira ekonomide ve dış siyasette fay hatları hâlâ aktiftir.

AKP-MHP ittifakı Kasım ayını yaralarını sarmakla geçirdi. Ekim ayı sonunda Bahçeli'nin yığıldığı yerel seçimde ittifak köprüsü, Kasım ayı sonunda Erdoğan-Bahçeli zirvesinin ardından yeniden kuruldu. 2019 yerel seçimlerine de AKP ve MHP'nin Cumhuriyet İttifakı birlikte katılacak.

Bu gelgitin sebebinin ne olduğu konusunda en popüler yorum, Erdoğan'ın yaptırdığı anketlerde yerel seçimler için MHP oylarının önemini fark etmiş olması. Nasıl fark etmesin? MHP, Ankara için Melih Gökçek'in adını basına sızdırarak adeta önemini Erdoğan'ın kafasına vurarak hatırlattı. MHP'nin AKP açısında mecliste oynadığı kilit rolü gösteren olay ise Emeklilikte Yaşa Takılanlar önergesinin önce MHP oylarıyla meclise gelmesi, sonra yine MHP oylarıyla reddedilmesiydi.

İstibdad koalisyonu ve bu koalisyonun harcı

Ancak Cumhuriyet İttifakı'nda ne olduğunu anlamak için sandık hesaplarının dışında çok daha geniş bir alanı görmek lazım. Erdoğan'ın kabinesi bir koalisyon kabinesi. Silahlı bakanlıklar Erdoğan'ın elinde değil. Milli Savunma Hulusi Akar'la askerinin elinde. Demokrat Parti eski Genel Başkanı Süleyman Soylu ise İçişleri Bakanlığı'nda Mehmet Ağar ve Susurluk derin devletinin ortaklığını gösteriyor. AKP'nin yaptırdığı eğilim anketlerinde AKP'lilerin Ankara için ezici çoğunlukla Süleyman Soylu'yu istemesi sevgiden mi zannediyorsunuz! Ankara'yı verip İçişleri Bakanlığı'nı almak için iyi bir denemeydi ama tutmadı. Ankara için ittifak içi verilen kavganın salt bir sandık hesabı olmadığı, tüm bu tartışmalar yaşanırken, Bahçeli'nin af istediği Çakıcı'nın adamlarına yapılan operasyon ve tutuklamalar karşısında Sedat Peker'in "beni gözaltına almak isteyenler var" çıkışından belli.

Düşman kardeşlerin koalisyonunu bir arada tutan esas faktör nedir? Bahçeli'nin yerel seçimlerde yeniden ittifak kurulduğunu açıklarken kullandığı sözler çok önemli: "31 Mart'ta Türkiye'nin beka mücadelesi açısından dönüm noktası olarak görüyoruz. Önlem alınmazsa yine haklı çıkacağız... Mimarisinde pay sahibi olduğumuz hükümet sisteminin muhafazası için ihtiyaç duyulan her fedakârlığı elbette seve seve yaparız." Görüldüğü gibi Bahçeli'nin 31 Mart kararında hangi belediyeyi kimin yöneteceği belirleyici değildir. Belirleyici olan MHP'nin devletin silahlı çekirdeği ile etkileşim içinde koalisyon ortağı olduğu istibdad rejiminin bekasıdır.

MHP'nin AKP'ye verdiği destek hiçbir dönemde koşulsuz olmadı. MHP, 7 Haziran'dan sonra CHP ile hükümet kurmayı reddederek AKP'nin 1 Kasım seçimlerine gitmesinde stratejik bir rol oynadı. Karşılığında Kürt sorununda askeri operasyonların tırmandığını gördük. AKP, Kürt sorunu politikasını adım adım askere teslim etti. 15 Temmuz'dan

sonra ise MHP başkanlık sistemi çıkışı yapmadan önce Fırat Kalkını operasyonu başlatılmıştı. 2018 seçimleri öncesinde kurulan Cumhuriyet İttifakı'nın harcı ise önce Barzani'nin Eylül (2017) referandumuyla, ardından da Afrin operasyonu ile karıldı. Barzani referandumunda Erdoğan, AKP'nin kurulduğundan beri izlediği siyaseti tamamen değiştirip TSK ve MHP ile birlikte tutum aldı, Afrin operasyonunda askerler bir elleriyle bozkurt diğer elleriyle Rabia işareti yaparak cepheye gidiyordu. Bahçeli'nin en baştan itibaren "beka" koduyla bahsettiği şey işte bu politikadır.

Çıkmaza giren Kürt politikası

Bu politika çıkmaza girmiş durumdadır. Bahçeli'nin koruyup kollamak için adeta ant içtiği istibdad rejimi (kendisi buna Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi diyor) sayesinde bu politikaya muhalefet eden seslerin bastırılması, HDP eş başkanlarının hapiste tutulup belediyelerine kayyım atanması bu politikanın çıkmaza girdiği gerçeğini değiştirmiyor. Bu politikanın merkezinde vatanın ve milletin bekasından ziyade Türk burjuvazisinin sömürgeci petrol sevdası olduğunu fark ettiğinizde gerçeği görmek daha kolay olacaktır. Hep söylenenin aksine, bu politikanın ABD'ye karşı olmadığı, ABD'nin bölge planlarında Kürtlerin yerini almayı hedeflediğini anladığımızda taşlar yerine daha rahat oturacaktır.

Geriye dönüp gelişmelere bu gözle bir kez daha bakalım. AKP-MHP arasına kara kedi girip de yerel seçimler için köprüler atılmış, karşılıklı atışmalar duruğa ulaşmışken iktidarın Kürt politikasının bir dizi noktada çıkmaza girdiğini görüyoruz. Afrin operasyonundan sonra sıkça sıranın Fırat'ın doğusuna geldiği, PYD/YPG güçlerinin buradan temizleneceği söylenmiştir. Ancak bilindiği gibi bu bölgede ABD vardır. Mımbıç'te ABD ile varılan anlaşma bıçak sırtında ilerlemektedir. Amerikan ve Türk silahlı kuvvetleri ortak devriyelere daha yeni başlamıştır. Bölge hâlâ PYD'nin kontrolindedir. ABD ile ilişkilerde gerilim yaratmadan daha fazla ilerlemenin olanaksız olduğu açıktır. Öte yandan ekonomik kriz dolayısıyla hükümet ABD ile gerilim yaratmaktan ısrarla kaçınmaktadır ve Brunson'u evine gönderip Amerika'ya zeytin dalı uzatmıştır.

Ekonomik kriz, çıkmaza giren dış politika ve Erdoğan'ın zikzakları

Tüm bunlar olurken Erdoğan, ABD Dışişleri Bakanı Pompeo ile görüşükten sonra Fırat'ın doğusu için şunları söyledi: "Şu anda Fırat'ın doğusunda öyle ciddi manada rahatsız edici şeyler yok. Çünkü Fırat'ın doğusu diye zikredilen yerlere şöyle ağırlıklı baktığımız zaman oralarda adeta çölü görürsün. Burada önemli olan şey Fırat'ın doğusunda Deyrizor'dur. Çünkü orası bir enerji potansiyelidir. Onun bir şöyle havzası var. Orasıdır asıl yer..." TSK, Tel Abyad başta olmak üzere Erdoğan'ın çöl

dediği bölgeleri top ateşine tutarak kendi yorumunu ortaya koydu. Top sesleri Erdoğan'ın konuşmalarını bastırdı. Ağzından bir daha benzer sözler duyulmadı. "Beka" cephesi kendi birliğini korusa da top atışları Suriye'deki Kürt politikasını çıkmanın içinden kurtarmadı. ABD, Mımbıç'te TSK ile yaptığı ortak devriyelere Fırat'ın doğusunda YPG ile ortak devriyeleri ve yemekli toplantıları ekledi. Ardından Türkiye sınırı boyunca askeri gözlem noktaları inşa etmeye başladı. TSK'nın top atışları duyulmaz oldu. Sınırda operasyon için toplandığı söylenen ÖSO grupları da gözden kayboldu.

TSK'nın top atışları Rojava'da ABD'ye karşı değilse de Ankara'da Erdoğan'a karşı sonuç aldı. Danıştay'ın bazı daireleri üzerinde Türkiye'deki yarı askeri rejimin askeri kanadının etkinliğini sürdürdüğünü "andımız" kararı ile gördük. Erdoğan ve AKP kanadı andımız kararına açılım sürecinden kalma argümanlarla karşı çıkacak oldu. Hızla geri adım atmak zorunda kaldı. Erdoğan, Kürt politikasının ABD duvarına çarpacağını görerek manevra yapmaya çalıştı ancak döndüğünde elleri ile inşa ettiği yarı askeri rejime çarptı. Bu durum Erdoğan'ın, hem ekonomik hem de siyasi açıdan ABD'nin baskılarına karşı bir nefes alma alanı olarak gördüğü AB ilişkilerini de etkiledi. Genel olarak Kürt politikasının ve özelde Demirtaş'ın tutukluluğunun sürdürülemez ve savunulamaz hale geldiğini görüyordu. Tabii ki Kürt halkının istekleri değil AB ile ilişkiler açısından... Ancak bu alanda kendi manevra alanını kendi elleriyle yok etti. Bu yüzden HDP saflarından yükselen açılım ve diyalog çağrılarının hayal kırıklığı ile son bulması uzun sürmedi. Erdoğan, ekonomik krizin faturasını halka keserken, hayat pahalılığı ve işsizliğin faturasına MHP'yi ortak etmek, emekçi halkın olası tepkilerini bastırmak için istibdad rejimini korumayı Avrupa'dan bulacağı borç paradan daha önemli gördü. Dolayısıyla, AİHM'in Demirtaş kararını aldığında "bu karar bizi bağlamaz, hamlemizi yapar, işi bitiririz" demekten başka çaresi kalmamıştı. "Sıkıştırsam göçmen kartını kullanarak para kopartırım" diye düşündüğü AB'ye kendi eliyle güçlü bir pazarlık kozu vermiş oldu.

Çatlakları sıvayarak sadece günü kurtardılar

Tüm bunlar olup bittikten sonra Bahçeli ittifakın yeniden kurulduğunu açıklarken "Türklüğün izini silmeye kimsenin gücü yetmez" diyerek bağırtıyor ve Türklük üzerine uzun bir tirat atıyordu. Ve Erdoğan: "MHP ile karşılıklı mutabakat yapıyorsak bizim de karşılıklı jestlerimiz olacaktır!" İstibdad koalisyonu çatlakların üstünü sıvayarak günü geçirse de daha büyük depremleri atlattı atlatamayacağı kuşkuludur. Zira ekonomide ve dış siyasette fay hatları hâlâ aktiftir.

CHP- İyi Parti ittifakı:

Utanmadan hâlâ AKP'ye karşı kendilerine oy istiyorlar!

CHP ve İyi Parti yerel seçimlerde ittifak yapmak konusunda anlaşılardan sonra bu ittifakın nasıl hayata geçirileceği konusunda derin bir tartışmaya girişti. Büyükşehirler üzerinde yoğunlaşan kıyasıya bir pazarlık sürüyor. Her iki parti de kendisini AKP'nin alternatifi olarak sunuyor, özellikle de 16 Nisan 2017 referandumunda büyükşehirlerde çoğunluk sağlayan "hayır" oylarına göz dikmiş durumdadır.

Ekonomide patron muhalefeti

Ancak ne programlarıyla ne de politikalarıyla AKP karşısında bir alternatif değiller. AKP gibi onlar da halkı kandırıyor. Ekonomide AKP'ye yaptıkları muhalefet Merkez Bankası bağımsızlığı, yabancı sermayeyi çekmek için yüksek faiz ve faiz ödemelerini garanti altına almak, mali disiplin savunmaktan ibaret. AKP zaten 16 yıllık iktidarında izlediği liberal politikalarla ülke ekonomisini uçuruma sürüklemiş ve emekçi milyonları sefaletle itmeye başlamış. CHP ve İyi Parti daha fazla liberalizm istiyor. Yöneticileri, adayları hep sermaye sınıfının temsilcilerinden oluşuyor.

Dış siyasette Amerikan muhalefeti

Dış siyaset açısından CHP ve İyi Parti Türkiye'deki Amerikan muhalefetinin bel kemiğini oluşturuyor. NATO üyeliği, AB, Gümrük Birliği ve emperyalist üsler bu partilerin ne-

redyese kırmızı çizgisi. Laiklikleri de sahte, en büyük dertleri din istismarında AKP'ye yetişememeleri. Her iki parti de dillerinden dini imanı düşürmüyor. Çünkü her patron partisi gibi onlar da halkın değerlerini suistimal ederek onları sömüren patronlar sınıfı için oylarını toplamaya çalışıyor.

AKP'nin sırtını kaşıyan muhalefet

Program ve politikaları açısından AKP'den ciddi bir farkları yok. 24 Haziran'ın deneyimi de son derece taze. CHP lideri Kılıçdaroğlu, Ankara'dan İstanbul'a yaptığı "adalet" yürüyüşünde AKP'nin adaletsizliğine tepki duyan geniş bir kitlenin desteğini almıştı. Bunun bir aldatmaca olduğu konusunda uyarılmıştı. Nitekim Kılıçdaroğlu bu yürüyüşten sonra ilk siyasi hamlesini, AKP kurucusu ve ilk genel başkanı Abdullah Gül'ün adını cumhurbaşkanlığı için gündeme getirerek yaptı. Bu çabası sonuç vermeyince Muharrem İnce'yi aday gösterdi. İnce, seçim kampanyasını Erdoğan'la sarayda

görüşerek başlattı. Finali TUSİAD'da yaptı. Seçim gecesi ise Erdoğan'ın kazandığını ilan eden herkesten önce oldu. 24 Haziran'dan beri Erdoğan ve AKP, elindeki tüm medya olanaklarıyla İnce'nin CHP'nin başına geçmesi için uğraşılıyor. Yani önce İnce AKP'ye sonra da AKP İnce'ye çalıştı. İyi Parti kurucusu Mehmet Aslan da seçimden birkaç gün sonra mecliste çoğunluk sağlamak için AKP'nin MHP'ye ihtiyacı olmadığını, partisinin de AKP'ye destek verebileceğini açıklamıştı. Bu partilere oy veren halk onlardan AKP'nin ensesinde boza pişirmesini istedi, bunlarsa AKP'nin sırtını kaşıyorlar.

Halkla alay etmekte de AKP'nin yolundalar

Tüm bunlar ortadayken kalkmış hâlâ kendilerini AKP'ye alternatif olarak gösterip halkın oylarına talip oluyorlar. CHP ve İyi Parti halka her şeyi unutturup halkın aklıyla alay etmek konusunda da AKP'nin yolundan gidiyor.

Sungur Savran

Tatlı su ekoloji hareketi "Sarı Yelekliler"e çarptı!

Bundan tam üç yıl önce, Aralık 2015'te Paris'te toplanan, 195 ülkenin katıldığı Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Konferansı, sözde çok önemli kararlar alıp iklim değişikliğine karşı mücadele bayrağını açmıştı. Gerçek gazetesi Paris Konferansı için şöyle yazmıştı: "Devlet yetkilileri ve düzenin hukuk deycisi sivil toplum kuruluşları yapılan anlaşmayı 'tarihi' olarak sunuyor ama aslında ortada çok büyük bir sahtekârlık var." 2018'de, üç yıllık azalmadan sonra, karbon dioksit salımı azalacağına arttı! Son dört yıl tarihteki en sıcak yıllar olarak kayda geçti. Zengin dünya orman yangınlarında yanıyor, yoksul dünya geleneksel tarım bölgeleri mahvolup gıda üretimi geriledikçe açlıkla yoksullukla kıvrılıyor. Kapitalist düzenin Paris Konferans'ları insanlığı daha çok oyalayacak, ama hiçbir soruna çözüm oluşturmayacak.

Yaklaşan ekolojik felaket karşısında ciddi hiçbir adım atmayan burjuvazi, iş halkı soymaya gelince ekolojiyi kendi çıkarlarına kullanmaktan kaçınmıyor. Fransa'da cumhurbaşkanı Macron, benzine ve mazota bu yıl içinde sürekli zam yaptı. Otomobil kullanma el yakıyor. Fransa halkının önemli bir bölümü sonunda bu mezalime dayanamadı: "Sarı Yelekliler" adını taşıyan bir hareket 17 Ekim'den bu yana büyük eylemlerle ülkeyi sarsıyor. Bu insanların çoğunluğu, iş ve yaşam koşulları dolayısıyla işe otomobile gidip dönmek zorunda. Aralarında günde 35-40 kilometre yol yapmak zorunda olanlar var. Macron'un onlara karşı ileri sürdüğü gerekçe pek ileri! Fosil yakıt kullanımını azaltmak, karbon salımını düşürmek için benzinin ve mazotun fiyatını yüksek tutmak gerekirmiş! Macron'u liberalizm ve Avrupa Birliği taraftarlığı dolayısıyla destekleyen, on yıllardır ekolojik sorunları kapitalizmle ilişkilendirmeksizin öne çıkaran tatlı su ekolojistleri de bu argüman karşısında epeyce sıkışıyor elbette.

Paris Konferansı'ndan bu yana geçen üç yıl içinde bir şey daha oldu: Dünyanın ve Avrupa'nın en büyük otomotiv şirketlerinden Alman Volkswagen (kelime anlamı "halkın arabası") 2015'te mazotlu arabalarında karbon salımı konusundaki yasal sınırlara uymamak için yaptığı sahtekârlıklar dolayısıyla suçüstü yakalandı! Yalnız o mu? Onun ardından kimler yakalanmadı ki! Amerikan-İtalyan Chrysler, Alman Mercedes ve BMW, Japon Nissan, Mitsubishi, Honda, Mazda, Suzuki ve Yamaha... Liste uzayıp gidiyor. Peki, Macron'un memleketinden hiç böyle şirket yok mu? Elbette var: Son yıllarda özelleştirme furcasından payını alan ama sermayesinin yüzde 15'i hâlâ devletin elinde olan Renault dışında Peugeot ve Citroen de sahteci olarak teşhir edildi. Yani ülkenin otomotiv şirketleri arasında sahtekârlık yapmayan yok!

Peki, burjuvazinin hükümetleri ne yaptı bu konuda? Elbette sahtecilerin sırtlarını okşayacak hali yoktu. Bütün şirketler dev kârlarının küçük bir bölümünü ceza olarak ödedi. Önlemler sizce ne kadar etkili oldu? Dünyanın en iyi haber alan gazetelerinden İngiliz Guardian'dan Haziran 2018 tarihli bir haber, bütün mazotlu arabaların hâlâ "kirli" olduğunu belirtiyor. Aynı haberde, araştırmaların mazot testi sahtekârlığının binek otomobillerinin halk sağlığına yaptığı toplam etkinin yüzde 88'inin kaynağı olduğunu gösterdiği de belirtiliyor. Yüzde 88!

Bu karşılaştırmadan çıkan mantık piyasa ekolojistleri ve tatlı su çevrecilerini ezecek niteliktedir. Şayet dev otomobil şirketlerinin mazotlu otomobil sahtekârlığı ile gerçekten mücadele edilse, mazotun fiyatını arttırmak yerine her litre mazottan karbon salımını oranı böylece sahiden düşürülse, gezegenimiz daha temiz bir yer olacaktır! Ama burjuva hükümetleri ne yapıyor? Kapitalist şirketlerin sahteciliğe devam etmesine göz yumuyor, kullandığı otomobil hayatını kazanmasının bir aracı olan yoksul insanları cezalandırıyor! Yapılacak doğru iş, bu şirketleri kamulaştırmak, kârın ve rekabetin basıncını ortadan kaldırarak yeryüzünü ve halkı zehirlemeyecek planlanmış bir üretim sürecini sağlam biçimde yerleştirmektir. Ama Macronlar bunu yapmaz, yapamaz.

Sarı Yelekliler hareketi, aynı zamanda, Renault'nun yeniden kamulaştırılmasından başlayarak otomotiv sanayisinin işçi denetiminde devletleştirilmesini talep etmelidir.

Tatlı su ekolojizmi işte bu yüzden gericedir. Gezegeni kapitalizm kirletmiştir. Kapitalizm sadece ekonomik kriz değil ekolojik krizin yükünü de yoksul halkın sırtına yüklerken, o, kapitalist tekellerin tribününde oturuyor, onu alkışlıyor.

Süleyman Soylu ve polisi:

Kadına yönelik şiddet gönüllüleri

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü'nde İstanbul'da Tünel meydanında toplanan kadınlar polisin biber gazlı şiddetiyle karşılaşmıştı. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu daha sonra yaptığı bir açıklama ile kadınlara yönelik polis şiddetini şu sözlerle savundu: "Kadına şiddete karşı eylem gününde kanuna aykırı eylem yapıp, güya kadına şiddet olduğunu hem Türkiye'ye hem bütün dünyaya göstermek isteyen her zaman bir istismarcılar grubu hep mevcut."

Kanuna aykırı hareket eden kadınlar değil, Süleyman Soylu

Nereden tutsanız elinizde kalacak olan bu sözler adeta bir ibret vesikasıdır. Kendi iradesini kanun yerine koyan Soylu, Anayasa ve yasalarda silahsız saldırsız toplantı ve gösteri yürüyüşü yapma hakkını hiçe sayıyor. Her vatandaşa tanınmış ve Anayasal güvence altında olan bu hak; İçişleri Bakanı, vali ya da kaymakamın gösterdiği ya da göstereceği yerlerle sınırlı değildir. Eğer böyle bir sınırlama olsaydı o zaman bir haktan değil devletin icazetinden söz ederdik. Nitekim

yıllardır hükümet Taksim'i 1 Mayıs gösterilerine kapatmış ve başka alanlar göstermiş, gösteri hakkını kullanan işçilere bu sebeple saldırmıştı. Hem Türkiye mahkemeleri hem de AIHM aldıkları kararlarla işçileri haklı görmüştür. Yani 1 Mayıs'larda olduğu gibi 25 Kasım'da da kanuna aykırı hareket eden İçişleri Bakanı ve ona bağlı olan polistir.

Kadına yönelik şiddette gönüllü olduklar

İşin hukuki yönü gayet açık. Ama Soylu'nun sözlerinin daha vahim hatta trajikomik olan kısmı başka. Soylu, kadınları Türkiye'de kadına yönelik şiddet olduğunu göstermeye çalışmakla suçluyor. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü'nde kadınlar, kadına yönelik şiddet olduğunu göstermeyecekse niye eylem yapsın? Nitekim Soylu ve polisi, tüm dünyaya Türkiye'de kadına yönelik şiddet uygulandığını göstermek için gönüllü olmasaydı, kadınlar sadece pankartları, dövizleri ve sloganları ile kadına yönelik şiddet gündeme getirmeye çalışacaklardı.

AKP kadın kollarının 25 Kasım anlayışı: Erkeklerden merhamet istemek

Soylu, AKP 81 ilde yürüyüşler yapmış, onları örnek gösteriyor. İktidar partisine hak olanın muhaliflere yasaklanması istibdadın tipik özelliklerindedir. Ancak bundan da önemlisi AKP'nin yaptığı 25 Kasım etkinliklerinin Türkiye'deki kadına yönelik şiddet gerçeğinin üstünü örtmeye çalışan, şiddeti önleme yolu olarak erkekler merhamet çağrısı yapan etkinlikler olmasıdır. Taksim'de ve diğer yerlerde kadınların sesini kısıtmaya çalıştılar. AKP'nin yaptığı açıklamalarda parti kadın kolları başkanının sesi duyulsa da AKP'nin politikasını asıl temsil eden kadınlara gazlı saldırı talimatı veren Soylu, kadınların erkekler karşısında zayıf olduğuna dair nutuklar atıp duran Erdoğan'dır.

Erkek şiddetine karşı diren ve örgütlen

25 Kasım, bir kez daha kadınların şiddete, erkeklerden merhamet isteyerek değil erkek şiddetine karşı örgütlenerek ve direnerek son verebileceğini göstermiştir. Erdoğan'a, Soylu'ya ve AKP'ye katkılarından dolayı teşekkür ederiz.

Levent Dölek

Bedavacı kim?

Üniversiteden OHAL KHK'sı ile uzaklaştırıldığı-mızda ilk savunmamızı Beyazıt Meydanı'nda yapmış-tık. Mücadelemizi savunurken, istibdadın, sermayenin ve emperyalizmin karşısında boyun eğmeyişimizi anlatırken şöyle demiştik: "Biz devlet okullarında, devlet üniversitelerinde halkın parasıyla okuduk, halkımıza karşı sorumluk hissediyoruz. Bu yüzden iktidar ve ser-maye sahiplerinin hoşuna gitmese de gerçekleri söyle-mekle ve haksızlıklara karşı mücadele etmekle yüküm-lüyüz." Şimdi bizi üniversiteden uzaklaştıran siyasi iradenin en yüksek kademesinden şu sesi duyuyoruz: "Öğrenciler! Burs istemeyin, bedavacılığa alışmayın!" Duyduğunuz, "her koyun kendi bacağından asılır" zih-niyetiyle dayanışma yerine rekabetin yüceltiği bi-reyciliğin istibdadının sesidir. Bu sese alışmayın!

"Bedavacılık" sözünün arkasında eğitimin kişinin bireysel kariyer planının bir parçası olduğu düşüncesi yatar. Bu bireyci mantıkla olaya yaklaştığımızda bir kişi doktor, avukat, mühendis ya da herhangi bir meslek sa-hibi olduğunda belirli bir gelire kavuşacaktır. Eğitim masrafları gelecekte elde edilecek bu gelir için yapı-lan bir yatırım olarak görülür. Erdoğan'ın burs yerine krediyi savunan yaklaşımının temelinde bu vardır. Her gün bireycilik ve rekabetçilikle adeta beyni yıkanan toplumumuzda bu yaklaşımın kimilerine akla yatkın gelmesi anlaşılabilir. Ancak Erdoğan'a hak vermeden önce herkesin durup düşünmesini tavsiye ederim.

Eğer eğitim tamamen bireysel bir meslek edinme meselesine indirgenirse ve eğitim harcamaları bireysel bir yatırım olarak görülürse, o zaman her meslek sa-hibinin eğitim için yaptığı masrafı çıkarma ve bireysel çıkarını maksimumda elde etme peşinde olması da tabii görülür. O zaman, doktor özel muayenehanesi haricinde doğru dürüst bakmıyor, avukat zor durumundan yararlanıp tüm paramı aldı diye şikâyet etmeyeceksiniz. İnsan kaynakları müdürünün tüm mesaisini, işçinin üç kuruş maaşından kesinti yapmak için, daha az işçiyle daha çok üretim yapmak için, işten çıkarmalarda tazminat hakkını gasp etmek için sarf etmesine öfkelen-meyeceksiniz. Üniversite hocası bilimin ve gerçeklerin değil para ve güç sahiplerinin fonlarının peşinde koştu-ğunda kızmayacaksınız. Devlet memuru neden rüşvet alıyor, milletvekili, belediye başkanı, belediye meclis üyesi neden bana hizmet etmek yerine seçim masraflarını çıkarmaya çalışıyor diye hesap sormayacaksınız!

Eğitim şart! Şart da... Cahillikle olduğu kadar eği-timle de toplumu yozlaştırmak mümkün. Cahillğe karşı mücadele etme sorumluluğu ve bilinciyle yetişen öğrencilerin yerine bencil bir gençlik yetiştirmeniz ye-terli. Dindar, kindar nesil lafları çok tartışıldı. Ancak esas tehlike tüccar nesil! Babalar gibi satarım diyen maliye bakanlarının, Türkiye'yi pazarlamalıyız diyen başbakanların, Türkiye'yi bir anonim şirket gibi yönet-meye çalışan cumhurbaşkanlarının nesli...

Öğrencilerin hangi koşullarda yaşayıp okuduğu or-tada. Milletimizin gönlü ferah olsun, öğrencilerimizin bedavacılığa alışmak gibi bir olasılığı yok! Ama baş-ka bir sorun var. Bugün Türkiye'de özel üniversiteler pıtrak gibi kurulmaya devam ediyor. Ancak yükse-köğrenimin ticarileştirilmesinin başını çekenler devlet üniversiteleri. Her yıl TÜBİTAK tarafından yayınlanan girişimci üniversite endeksi, üniversitelerin sanayiyle (yani sermayeyle) işbirliğini ve bilimsel çalışmaların ticarileştirilmesini ölçüyor. Endeksin en üst sırasın-da devlet üniversiteleri var. ODTÜ, Boğaziçi, İTÜ ticarileşme başlığı altındaki derecelendirmede Koç Üniversitesi'ni geçiyor. ODTÜ sanayiyle (sermayeyle) işbirliğinde tam puan alıyor. Tüm kamu üniversitele-ri bu endekste yukarılara tırmanmak için birbirleriyle yarışıyor.

2019 yılında devlet bütçesinden üniversitelere 33 milyar liralık ödenek ayrılması öngörülüyor. Özel sek-törün yükseköğrenim için böyle bir kaynak harcaması mümkün değil. Ancak sanayiyle işbirliği ve ticarileş-tirme bu dev kaynakların sermayenin hizmetine sunul-masını sağlıyor. Üniversiteler sermayenin "bedavaya" kullandığı Ar-Ge departmanlarına dönüştürülüyor. Öğrencilerin hak ettiği ve ihtiyaç duyduğu kaynakla-rı yaratın! Tüm özel eğitim kurumlarını kamulaştırın! Her düzeyde eğitimi parasız hale getirin! Ve kodaman sermaye sahiplerini bedavacılığa alıştırmayı bırakın!

Maraş katliamının 40. yıldönümü

Sınıf mücadelesini ezmenin bir aracı olarak mezhepçilik

Bu yıl Maraş katliamının 40. yıldö-nümü. Resmi rakamlara göre 150 ca-nımızı kaybedişimizin 40. yılı. Maraş halkı 150 kişinin öldürüldüğüne hiçbir zaman inanmadı. "Manzara gözleri-min önünden gitmiyor, ölü yığınları her yerde" diyordu katliamın tanıklan-dırından biri.

40 yıldır sorumlular hakkında ne doğru düzgün bir yargılama yapıldı ne de sorumlulardan hesap soruldu. Yargılananlar ise göstermelik mahke-melerin ardından salıverildi. Katliamı yapanların yerine engellemeye çalışan devrimciler, Aleviler yargılanıp işken-ce gördü.

Türkiye'de burjuva iktidarlarının tarihi, katliamların tarihidir. Dersim katliamı ile başlayan süreç, Madımak ile devam etmiştir. Bu bazen iç savaş örgütü olarak kullandığı faşist çeteler aracılığıyla doğrudan Alevi mahal-lelerine saldırmakla olmuştur, bazen de iktidarlar başka aygıtlar kullanarak kendisi yapmıştır bu katliamları.

Maraş katliamında yaşananlar kan dondurucu bir nitelik taşıyor. Kat-liam günler, hatta aylar öncesinden geliyorum diyorum; fakat bu gelişmeler devletin hiçbir kademesini harekete geçir-miyordu. Devlet katliama adeta göz yumuyor, hatta uygulanmasına yardımcı oluyordu. Bu sebeple Maraş katliamı tıpkı diğer Alevi katliamları gibi devletlül bir katliamdır.

Maraş katliamının arka planı

Maraş katliamının neden yapıldı-ğın anlayabilmek için katliamın arka planına bakmak gerekir. Öncelikle Maraş katliamı devletin bilgisi da-hilinde faşist bir güruhun gerçekleştirdiği bir katliamdır. Katledilenlerin sayısı hâlâ tam olarak bilinmemekte-dir. 1970'li yıllarda faşist ha-reketin karakteri Alevi düşmanlığıyla sabitti. Politikasını Alevi düşmanlığı üzerin-den gerçek-leştiriyordu.

1970'li yıllar boyunca Maraş'ta asıl örgütlenmesini gördüğümüz köylülerin toprak mücadelesi yaşıyordu. Köylülerin toprak mücadelesi özellikle Elbistan ve Pazarcık ilçelerinde yo-ğunlaşıyor ancak bu ilçelerle sınırlı kalmadan şehir geneline hızla yayılıyordu. Sosyalist ha-reket de yine bu dönemde örgütlenme gücü kazanmıştı kendine. Bir taraftan toprak mücadelesi yaşanırken bir taraftan da sınıf mücadelesi başını göstermeye başlamıştı. Öyle ki Pişkinler İplik Fabrikası işçileri o dönem Sünni Türk işçilerinin yoğun olarak bulunduğu ve hayli güçlü olan Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu'ndan (MİSK) ayrılıp Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nda (DİSK) örgütlenmeye karar vermişlerdi. MİSK'ten ayrılan grup hızlıca DİSK'te örgütlenirken patron, DİSK'e üye olan tüm işçileri işten atmıştı. İşçilerin işten atılmasıyla beraber bir direniş patlak vermiş ve yaşanan bu gelişme bir anda hem kentün hem de işçilerin siyasi gündemini epeyce değiştirmişti. Sınıf mücadelesine duyulan sempati örgütlenmeye dönüşmüş, işçiler oldukça sert bir direniş göstermeye başlamış-

lardı.

Durum böyle olunca faşist hare-ket de güçlü oldukları alanı kontrol edilemez bir biçimde kay-bettiklerini fark etmişlerdi. İşçiler ve emekçi halk arasında güçlerini kaybetmeye baş-layan faşist hareket, katliam planını hemen devreye soktu. 1978 yılının Nisan ayında bir Alevi de-desi olan Nihat Özkan'ı öldürdüler. Cenazesini provoke etmeye çalıştılar. Aylarca katliam provalarını yapmaya devam ettiler. Olaylar birbiri ardına gelmeye başlamıştı. Ama doruk noktası Aralık ayı içinde gerçekleşmişti.

19 Aralık gecesi "Güneş ne zaman doğacak?" filminin gösterimi sırasında Çiçek Sineması'na hafif tesirli bir bomba atıldı. Sinemaya Türkoğlu ilçesinden gelen bir grup faşist "Kanımız aksa da zafer İslam'ın" ve "Müslüman Türkiye" sloganlarıyla CHP il binasına saldırdılar. 20 Aralık akşamı solcu-ların gittiği Yeni Mahalle'deki Akın Kıraathanesi bombalandı.

22- 25 Aralık'ta katliam ve direniş

21 Aralık'ta TÖB-DER (Türkiye Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği) üyesi iki solcu öğretmen faşistlerce katledildi. Ertesi gün Cuma günüydü ve faşistler Cuma namazı esnasında kalabalık olmak üzere örgütlendiler. 10 bin kişilik faşist grup, anti-faşist sloganlarla yürüyen beş bin kişiye ve cenazeye saldırdı. Öyle korkunç bir saldırıydı ki bu, kitle cenazeleri yere bırakmak zorunda kalmıştı. Üç faşist öldürüldü. Kitle, Yörük Selim Mahallesi'ne uzun gayretler sonucunda ulaşabildi.

22 Aralık gününde ise faşistler bu defa Sünni ailelerin yoğunluklu olarak yaşadığı mahalle-lerde, Alevilerin bu mahallelere silahlı saldırı yapacakları söylentilerini yaydılar. Belediye anonsları kullanılarak üç faşistin ce-naze törenine halk çağrıldı. Cenazenin ardından 15 bin kişilik bir grup Yörük Selim Mahallesi'ne doğru, "Allah'ını seven, peygamberini seven yürü-sün", "Komünist Alevileri öldürün!", "Alevileri yaşatmayın, bunları öldüren cennetlik olur!", "Kahrolsun komünistler!", "Müslüman Türkiye", "Alevilere ölüm!", "Komünistler Moskova'ya!", "Yaşasın Türkes" sloganlarıyla saldırıya geçti. Yörük Selim

Mahallesi'nde çok ciddi bir direnişle karşılaşan faşistler, devrimci güçlerin direnişini kıramadı, çok sayıda kayıp vere-rek geri dönmek zorunda kaldılar. Bu sloganlar atılıp saldırı girişimleri yaşanırken kolluk kuvvetlerinin kılını bile kıpırdatmaması devletin katliama göz yumduğunu gözler önüne seri-yordu.

Esas katliam, mahallede kitle dire-nişi karşısında faşistlerin yenilgisinin yarattığı hınç sonucu yaşandı. Devrimcilerin Yörük Selim Mahallesi'ne çekilip orada direniş örgütleme çağ-rısına uymayan, evini terk etmek istemeyen, çoğunluğu CHP tabanında yer alan pek çok kişi faşist-ler tarafından öldürüldü. Kadınlar tecavüze uğradı, çok sayıda insan işkenceye maruz kal-dı, yakılarak katledildi.

Tüm bu süreçte kılını bile kıpırdat-mayan kolluk güçleri ancak cenazeleri kaldırmak için 25 Aralık günü geldi. Devletin eli bu katliamla birlikte 12 Eylül darbesine giden süreçte epey güçlendi. Çünkü Maraş'ın da içinde olduğu 13 ili kapsayan bir sıkıyönetim ilan edilmişti artık.

Maraş katliamının dersleri

Devlet Maraş katliamı ile 12 Eyl-ül darbesinin zeminini hızla hazırlamıştır. Yitirdiğimiz can-larımızın katillerinden hesap sorulmamıştır. Bu katliam başka katliamların yolunu döşemiştir. Bazı farklılıklarla birlikte Maraş katliamını, Çorum ve Madımak katliamları izlemiştir. İşçiler ve emekçiler olarak bu katliamlardan dersler çıkarmak, katliamların yendi-den yaşanmasının önüne geçmek gerekiyor. Bunun yolu, katliamın faşist niteliğinin bilinmesinden ve faşizmin siyasi teşhirinden geçiyor. Bunun yolu, Maraş'ta daha da büyük bir katliamın yaşanmasını engelleyen, zaman kaybetmeksizin devrimcilerin çağrısıyla anti-faşist bir direnişin örgüt-lenmesi olduğunu, asıl kayıpları bu direnişe katılmayan, evlerini terk etmeyenlerde yaşandığını kavramak-tan geçiyor. Bunun yolu, Maraş dos-yasının yeniden açılmasından ve katliamın sorumlularından hesap sormak için mücadeleden geçiyor. Bunun yolu mezhepçi, ırkçı politi-kaların karşısında "kardeş kavgasına hayır" demek, sınıf kardeşimizle ekmek ve hürriyet kav-gasında birleşmekten geçiyor.

Dünya kazan devrim kepçe

Fransa'da sarı heyula

Fransa üç yıldır büyük kitle hareketleriyle sarsılıyor. Önce 2016'da Yeni İş Yasası'na karşı büyük bir grev hareketi Fransa'nın dört bir yanında bir meydanlar hareketiyle birleşmişti. Bir yıl sonra, bir kez daha işçiler şalter indirip eylemlere başlarken birçok üniversite de öğrenciler tarafından aylarca işgal edildi. Bu yıl bambaşka bir dinamik, Fransa'nın ve belki Avrupa'nın siyasi tablosunu değiştirebilecek bir biçimde ortaya çıktı. Sarı yelekleriyle onbinlerce kişi, Fransa'nın sokaklarını ve yollarını doldurup haftalardır ülkenin tek gündemi haline geldi.

Hareket, akaryakıt vergilerinin düşürülmesi gibi doğrudan sınıfsal olmayan bir taleple, birçok faşist örgütün ve bazı patron sendikalarının desteğiyle başladı. Ne var ki cin şiseden bir kez çıktığında hareket tüm bu güçlerin sınırlarını aştı. İlk hafta tüm ülke çapında gerçekleşen

eylemlerin sonucunda öncelikle hareketin "radikalliğini" vurgulayan patron sendikaları eylemlerden çekildiğini açıkladı. O zamana kadar tereddütlü davranan çeşitli işçi sendikaları ise eylemlere çağrı yaparak, militanlarını Sarı Yelekliler'in arasına kattı. Geline durumda, tabandaki güç ilişkileri tamamen değişmiş durumda. İşçi örgütlerinin ve devrimci grupların taban üzerindeki kontrolü gitgide artmaya başlarken, ön-faşist ve faşist örgütlerin etkisi gitgide azalıyor.

Sarı Yelekliler'in en önemli niteliklerinden birisi, bu zamana kadar mücadelenin tamamen dışında yer alan toplumsal kesimleri ve taşıyıcı da mücadeleye katmış olması. Dahası son yapılan anketlere göre, beş Fransız vatandaşından neredeyse dördü hareketi destekliyor. Bu büyük mücadelenin başarıya ulaşmasının önündeki tek engel ise vurucu

gücü çok daha az olan Fransa'nın taşra bölgelerindeki tüm sınıflardan kitlelerin, en azından şimdilik, hareketi zafere ulaştırabilecek işçi sınıfı önderliğinden yoksun olması.

Büyük sendika konfederasyonlarının şu aşamada hareketin içine girip liderliğini almak yerine Sarı Yelekliler'le rekabet içerisine girmesi, hareketin zafere ulaşmasının önünde en temel engeli teşkil ediyor. Fransa'daki kardeş örgütümüz ROR'un (Renaissance

Yelekliler'in eylemlerini ortak yürütme kararı alması. Bu örnekler çoğalıp merkezi bir nitelik kazandığı takdirde, sadece Fransa'nın değil, tüm Avrupa'nın çehresini değiştirecek bir zaferin kazanılması işten bile değil. Zafere giden bu yolda, Fransa her hafta devasa eylemlerle çalkalanırken,

ROR militanları da barikat başlarında, sarı yeleklerinin üzerinde ROR sembolleriyle yerini almaya devam edecek.

Kerç Boğazı krizi ve ABD emperyalizminin provokasyonu

Kırım'ın Kerç Boğazı'ndan Azak Denizi'ne girmek isteyen üç Ukrayna gemisi Rus donanması tarafından vuruldu. Rusya gemilere el koydu. Kerç Boğazı'nı Ukrayna gemilerinin geçişine kapattı. Gemilere ait 24 Ukraynalı personel Rus mahkemeleri tarafından sınır ihlali gerekçesiyle tutuklandı. ABD hemen tepki verdi. Dışişleri Bakanı Pompeo resmi bir bildiri ile Rusya'yı kınadı ve Kırım'ı Ukrayna toprağı gördüklerini belirterek Rusya'yı sınırlara saygılı olmaya çağırdı. Ukrayna misilleme olarak ülkedeki iç savaş sürecinde Kiev yönetiminden ayrılan Doğu Ukrayna'da tek taraflı bağımsızlık ilan eden Donetsk bölgesini top atışına tuttu. İçinde neo-Nazi partilerin temsilcilerinin bulunduğu Batı emperyalizmi yanlısı Kiev hükümeti, Rusya'ya karşı uluslararası bir kampanya başlattı. Bu kampanya Türkiye'den boğazları Rus gemilerine kapatmasını talep etmeyi de içeriyor.

2014 yılında Kırım, bir referandumla Ukrayna'dan ayrılıp Rusya'ya katılmıştı. Bu yüzden her iki yakası da Rus kontrolünde olan Kerç Boğazı tamamen Rusya'nın denetiminde. Rusya, Ukrayna'nın eylemlerini provokasyon olarak tanımlıyor ve tekrarı halinde yeniden askeri karşılık vereceğini belirtiyor. Olayın gelişiminin askeri ayrıntıları ile ilgili bu tip durumlarda her zaman olduğu gibi karşılıklı iddialar mevcut.

ABD fısıldadı, İngiltere söyledi: "Rusya DAİŞ ve El Kaide'den büyük bir tehdittir!"

Batı basınında yapılan yorumlarda Kerç Boğazı krizi ile Putin'in ülke içinde düşen desteğini yeniden arttırmaya çalıştığı söyleniyor. Putin'in dış politika krizlerini milliyetçiliği körüklemek ve desteğini arttırmak üzere kullanmakta ne kadar mahir olduğu tartışma götürmez.

Ancak biraz daha geniş bir perspektiften bakıldığında son krizden esas nemalananın Putin değil Trump olduğunu görmek mümkündür.

Başta Fransa olmak üzere Avrupa'nın NATO dışında kendi ordusunu kurması gerektiğine dair seslerin yükseldiği, ABD'nin Avrupa üzerindeki hâkimiyetinin sorgulandığı bir aşamada Kerç Boğazı krizi Trump'a adeta ilaç gibi gelmiştir. Çünkü Trump, NATO içindeki çatlak seslere karşı sürekli olarak Rus tehdidini öne sürmektedir. NATO üyesi Avrupa ülkelerinin askeri harcamalarını artırarak ABD'nin üstlendiği yükü paylaşmasını istemektedir. Bu anlamda Kerç Boğazı krizi Trump için tam bir fırsat olmuştur. Nitekim ABD'nin Avrupa'daki en büyük destekçisi konumunda olan emperyalist İngiliz ordusunun Genelkurmay Başkanı Mark Carleton-Smith bu olay üzerine Rusya'nın, DAİŞ ve El Kaide'den daha büyük bir tehdit olduğunu ileri sürmüştür.

Faşist Kiev hükümeti ne istiyor?

Yani olayın nasıl yaşandığından bağımsız olarak meseleyi uluslararası bir provokasyona dönüştürme gayesinde olanın ABD emperyalizmi ve müttefikleri olduğu açıkça gözüküyor. Ukrayna açısından ise bu kriz Donetsk'in Kırım gibi bir referandumla Rusya'ya katılmasını caydırmak için tüm Batı emperyalizminin askeri ve diplomatik dikkatini bu bölgeye çekmesini sağladı. Faşist Kiev hükümetinin üç gemi ve 24 askeri kaybetmeyi Donetsk'i tümenden kaybetmeye yeğlemiş olması pekâlâ mümkündür. Dolayısıyla her ne kadar Rusya askeri olarak saldıran bir konumda gözüküyorsa da emperyalistlerin propagandasının etkisiyle erken yargılara varmak yanlıştır.

Türkiye NATO'dan çıkmalıdır!

Karadeniz'e kıyısı olan tüm

ülke halkları açısından esas önemli olan emperyalist donanmaların bu krizi bahane ederek Karadeniz'deki varlığını arttırma girişimlerine engel olmaktır. Türkiye şu ana kadar tarafsız bir tutum sergilemekteyse de NATO üyesi olarak hızla emperyalist emrivakilerin tarafı olmak zorunda kalabilir. NATO üyeliğinin Türkiye halkı için bir güvenlik değil, tehdit unsuru olduğu bir kez daha görülmektedir. Bu koşullarda tarafsızlık tutumu fiilen emperyalizm yanında taraf olmak demektir. Bunun alternatif olarak Türkiye, Rusya'nın eylemlerini siyasi ya da askeri olarak desteklemek zorunda değildir. Ancak halkın güvenliği ve komşu ülkelerle barışın korunması için mutlaka NATO'dan çıkmalıdır. Karadeniz ancak NATO'nun emperyalist donanmalarından temizlendiğinde bir barış denizi olabilir.

Basra'da halk isyanı durulmuyor!

Komşu ülke Irak'ta emekçi halk Temmuz ayının başından beri, yükselip alçalan bir isyanla eylemlerin başlangıç noktası Basra başta olmak üzere ülkeyi sarsıyor. Ülkenin güneyinde bulunan Basra'da; devasa işsizliğe, ciddi boyutlardaki yoksulluğa ve halkın temel ihtiyaçlarının karşılanmamasına, tüm bunların yanında da yolsuzluğa karşı başlayan eylemler Kasım ayında tekrar alevlendi.

Ülkenin petrol zenginliğinin yüzde 80'inin bulunduğu ancak halkının feci bir yoksullukla mücadele ettiği Basra'da aylardır iş, sürekli elektrik ve temiz içme suyu talep eden halk yasak, polis şiddeti dinlemiyor. Eylemlerin devam ettiği süre boyunca

Irak hükümeti halkın isyanını bastırmak için yoğun bir şiddet uyguladı, eylemcileri yaraladı ve öldürdü. Bu ay eylemlere destek verdiği yaygın olarak bilinen bir Iraklı vaiz, evinin önünde şafak vaktinde öldürüldü. Ancak ne polis şiddeti ne de hükümet tarafından gelen telkinler isyanın önünde durabiliyor.

İsyana katılanlar arasında iş talep eden işsizler, maaşlarını aylarca alamayan petrol başta olmak üzere çok sayıda sektörden işçiler ve gençler var. Kasım ayının son günlerinde yapılan eylemlerde, halk Basra petrol şirketinin önünde toplanarak aylardır ilettikleri iş talebinin karşılanmamasını protesto etti. Maaş ala-

madan, güvencesiz çalışan öğretmenler, Kasım ayının son haftası yaptıkları eylemlerde Eğitim Bakanlığını hırsızlıkla suçladı. Öğretmenlerin eylemlerine elektrik işçileri de destek verdi. Eylemlerde güvenceli iş talebinin yanında, yine insanca yaşam koşulları ve temel ihtiyaçların karşılanması talepleri de var. Yaz aylarında elektrik kesintileri ve su eksikliği dayanılmaz sıcaklar dolayısıyla zorluklar yaratırken, zaman ilerledikçe yeni sorunlar ortaya çıktı. Halk toprak yollardan, kanalizasyonların taşmasından şikâyetçi oluyor. Yapılan tüm eylemlerde aynı zamanda yolsuzluklara karşı öfke de hâkim.

ABD'nin İran'a karşı yürürlü-

ğe geçirdiği ekonomik ambargo ise Irak'ta krizi daha da derinleştiriyor. ABD yaptırımları tekrar uygulamaya koyduğunda, İran'dan 1,300 mw'e (megawatt) varan elektrik, 28 milyon metre küp gaz olarak günlük ihtiyacını karşılayan Irak'tan, 45 günlük bir sürede bunları kullanmayı kesmek için bir yol haritası çizmesini istedi.

Basra'da kriz de isyan da durulmuyor. Gazetemizin Aralık sayısının hazırlandığı sıralarda, Basra halkının kitlesele eylemleri devam ediyor. Halk polis saldırılarına direniyor, sokakları dolduruyor. Bu durumda isyanın en yakıcı ihtiyacı olan devrimci bir önderliğin inşası aciliğini koro-

Gençlik mücadelesi

Fransa'da öğrenci mücadelesi ve ROR

Fransa'da üniversite gençliği dopdolu bir 2018 yılı geçiriyor. Bahsettiğimiz kültürel ya da akademik etkinlikler değil, işçi sınıfının yanında verilen zorlu mu mücadele. Gerçek gazetesinin dikkatli okurlarının hatırlayacağı üzere, 2018'in ilkbaharında öğrenciler Fransa'nın birçok, Paris'in ise neredeyse tüm üniversitelerini işgal etmiş ve işgal altındaki fakültelerini uzun bir dönem faşistlerin ve polisin saldırılarına karşı savunmuştu.

Bu sene de henüz eğitim yılı başlayalı birkaç ay olmuşken, birdenbire ortaya çıkan bir yasa tasarısı üniversitelerde mücadele için kolların bir kez daha sıvanmasını sağladı. Yeni yasa temel olarak Avrupa dışından yeni gelen öğrencilerin ödeyeceği harçların yaklaşık 15 kat artırılmasını öngörüyor. Yasanın siyasi bedelini azaltmak için hükümet şimdilik çerçeveyi "yeni gelen Avrupalı olmayan öğrenciler" olarak belirlemiş olsa da, bunun harçların Fransız üniversitelerinin tamamında tüm öğrenciler için artırılması yolunda bir ilk

adım olduğundan herkes emin.

Bu yasa tasarısına karşı mücadele de yasa duyurulur duyurulmaz başladı. Yasanın duyurulmasının üzerinden daha 24 saat geçmeden, içinde DIP'in Fransa'daki kardeş örgütümüz ROR (Renaissance Ouvrière Révolutionnaire) militanlarının da bulunduğu yaklaşık 40 Türkiyeli üniversite öğrencisi Paris'te toplanarak bir mücadele planı oluşturdu. Bu yolda ilk adımlardan biri de Fransa'nın en itibarlı yükseköğrenim kurumu olan ENS'de, aynı hafta içerisinde çağırısı yapılan öğrenci toplantısına iştirak etmekte.

Toplantıya kısa bir süre kala art arda kabul edilemez gelişmeler yaşandı. İlk olarak, yeterince yer olmadığı için, yalnızca öncesinde ismini yazdıran belli sayıda öğrencinin kabul edileceği açıklandı. Bu açıklama yapıldığında, on beş bin kişi toplantıya katılma isteğini internet üzerinden dile getirmişti bile. Toplantıya birkaç saat kala ise açık bir toplantı yerine bazı senatör ve akademisyenlerin konuşacağı ve içeride gazetecilerin de bulunacağı

için alınacak öğrenci sayısının daha da azalacağı açıklandı. Toplantı günü okul kapısında içeri giremeyen yüzlerce öğrenci olurken, bir ROR militanı, öğrencilere içeri girmeyip kapının önünde, senatörlerin değil öğrencilerin konuşacağı bir toplantı yapmayı önerdi. Bu toplantı bir akademik konferans değil, mücadeleye dair kararların alınacağı bir meclis olacaktı. Sonrasında ise, aynı çağrı salon içerisinde tekrarlandı. Bunun sonucunda içerideki toplantı gitgide azalırken, kapı önünde çeşitli eylem kararlarının alındığı ve bir eylem komitesinin oluşturulduğu bir meclis toplandı ve bir ROR militanı eylem komitesine girdi.

Şu ana kadar hiçbir eylem girişiminin olmadığı fakat binlerce yabancı öğrencinin okuduğu INALCO Üniversitesi'nde, düzenli bir bildiri faaliyeti ve bir okul meclisi toplantısının çalışması başladı. Bu çalışmanın sonucunda, ilk meclis toplantısı INALCO tarihinde ilk kez 30 kişinin katılımıyla toplandı. INALCO'nun kısa süre sonra gerçekleşecek eylemlere kendi pankartıyla katılması, toplantıların haftalık hale gelmesi, her gün bildiri dağıtılması gibi kararlar alındı. Öğrenciler, bu yazının yazıldığı gün birlikte bir pankart hazırlayarak hafta sonu eylemine hazırlanıyor. INALCO'daki bu hareketin başında ROR militanları yer alıyor.

Hareket henüz ilk adımlarını atıyor. Çeşitli toplantılar yapıldı, hareketin sembolünün "kızıl kare" olması dahil belli kararlar alındı. Bundan sonrası mücadelenin fakülte fakülte örülüp, kitle eylemleriyle başarıya ulaştırılması. Öğrenciler de Sarı Yelekliler'in yanına eklenirken, Macron hükümetinden kimse rahat uyuyamıyor olsa gerek!

Liselilerin bülteni Sınıf'ın 7. sayısı çıktı!

Lise bülteni *Sınıf*, "Sınıflardan Alanlara!" şiarıyla yeni sayısını yayınladı. Bu bülten; okullarımızda yaşadığımız hak-sızlıklara, her geçen gün artan eşitsizliklere, eğitimin verimsizleşmesine, değişen sınav sistemlerine, yani biz liselilerin ortak problemlerine değiniyor. *Sınıf* bizi gelecek kaygısına boğan ve sıra arkadaşlarımızla rakip haline getiren sisteme karşı bizlerin sesini duyuruyor.

Sınıf'ın Kasım-Aralık tarihli 7. sayısı ilk olarak, meslek liselilerin en önemli sorunlarından biri olan staj sömürüsü konusunu ele alıyor. Stajyer öğrencilerin, sermaye için ucuz iş gücü olarak görüldüğünün altını çiziyor ve staj sömürüsüne karşı öğrencilerin taleplerini dile getiriyor. Bir diğer başlıkta, Eskişehir'den bir lise öğrencisinin mektubu yer alıyor. 2018-2019 eğitim-öğretim yılının; okul mevcutlarının orantısız artışıyla, kayıt sırasında istenen fahiş kayıt ücretleriyle ve yetersiz öğretmen kadrosuyla başladığını belirterek bizlere dayatılan eşitsiz ve niteliksiz eğitimin karşısında mücadeleyi büyütme çağırısı yapıyor.

Sınıf, bizlere bu toprakların ilk ihtilal girişiminin öncülerinden biri olan Şeyh Bedreddin'in ayak izlerini takip ettiriyor. Devrimin bizim topraklarımızda mümkün olmadığı söylentisine karşı cevap veriyor. Bedreddinlerle başlayıp Denizlerden, Mahirlerden bugüne ulaşan devrim

mücadelesinin muhakkak nihai zaferine ulaştırılacağına altını çiziyor. *Sınıf*, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü olan 25 Kasım'a da sayfalarında yer veriyor. 25 Kasım'ın tarihsel çizgisine kısaca değinerek kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin yakıcılığının her geçen gün arttığını ve 25 Kasım'ın bir anma değil, bir mücadele günü olduğunu vurguluyor. Son olarak, bir şiir ve bir kitap tanıtımı da bülteninde yerini alıyor.

Sınıf, aynı kaynaktan beslenen ve çözümsüz gibi gözükken problemlerimizin çözümünün var olduğunu, hem de çözümün bizim ellerimizde olduğunu göstermeyi amaçlıyor. Bu sorunlar nasıl hepimizi ilgilendiriyorsa, çözümüne de ancak birlikte mücadele ederek ulaşabileceğimizi vurguluyor. İşte bu sebeple bütün liselileri mücadeleyi büyütme çağırıyor.

Sınıf

Kasım-Aralık 2018 Sayı 7

Öğrencinin yemeğe, barınmaya ve ulaşımaya verdiği her kuruş için borçlusunuz!

Ekonomik kriz derinleşiyor, krizin faturasını emekçi halka yüklemek isteyen hükümet hedef tahtasına öğrencileri de koyuyor. Erdoğan bir ay içerisinde üç kere, burs bekleyen öğrencileri hedef aldı. Önce Yıldız Teknik Üniversitesi'nde düzenlenen Türkiye Gençlik Zirvesi'nde konuştu. Burada burs bekleyen öğrencilere "Burs değil kredi alın, bedavacılığa alışmayın" diyerek seslenen Erdoğan, 6 Kasım günü de partisinin grup toplantısında aynı konuyu tekrar dile getirdi. Ardından İstanbul Medeniyet Üniversitesi'nde yaptığı konuşmada bir kez daha aynı konuyu gündeme getirerek öğrencilere burs değil kredi alma çağrısında bulundu. Erdoğan'ın aynı konuyu tekrar tekrar gündeme getirmesi tesadüf değildir. "Burs değil kredi alın" politikası, ekonomik kriz karşısında öğrenci-

ye kemer sıkıracak başka politikaların işareti olarak okunmalıdır.

Hayata borçla başlamak değil, ücretsiz eğitim, insanca yaşam istiyoruz!

Erdoğan'ın öğrencilere çizdiği yol öğrenciyi kredi ile borçlandırmak, hayata 1-0 geride başlatmaktır. Oysa öğrencilerin verecek tek bir kuruşu dahi yoktur. Aksine, parasız eğitimin doğal gereği olan ücretsiz beslenme, barınma ve ulaşım hakları karşılanmadıkça öğrencilerin alacakları vardır. Üniversite öğrencilerinin geçinebilmek için çalıştığı hatta çalışırken öldüğü, sokakları bir milyonu aşkın üniversite mezunu işsizle, açlık sınırının altında çalışan milyonlarca üniversite mezunu ile dolmuş bir ülkenin Cumhurbaşkanı'nın öğrenciye burs değil kredi alın diyerek yüklenmesi kabul

edilemez!

Bedavacı görmek istiyorsanız meclise bakın!

Bir yandan memlekette öğrenciler simitle, ekmele doyuyor; okumak için şehir değiştiren binlerce öğrenci kalacak yer bulamıyor, gençlerin cebindeki para daha okula varmadan akbil turnikelerinde eriyor. Öbür yandan onlarca milletvekili, bakanlar ve kurulduğu günden bu yana bir tek olumlu gelişmenin sebebi olmayan YÖK'ün bürokratları zenginlik içinde yaşıyor. Bir taraftan öğrenciler henüz okurken en temel hakları için borçlanmak zorunda kalıyor. Öbür taraftan özel yurt sahipleri, üniversitelerin içinde öğrenciye fahiş fiyatlar dayatan özel işletme patronları kârlarına kâr katıyor. Bu da yetmiyor, TÜİK verilerine göre %20

'ye dayanan işsizlik oranı gösteriyor ki üniversiteden borçla mezun olan öğrencileri işsizlik bekliyor. İşsizlik sayesinde ücretleri düşürmenin hesabını yapan patronlar ellerini ovuşturuyor. Memleketin sarayda oturan Cumhurbaşkanı da kalkmış öğrencilere bedavacılığa alışmayın diyor! Cumhurbaşkanı ne söylerse söylesin, gerçekler açıktır. Kıt kanaat geçinen öğrenciler değil, emekçi halkı sömürerek zenginleşen patronlar, patronların siyasetini icra etmek için emekçilerin vergisiyle lüks içinde yaşayan burjuva siyasetçileri bedavacıdır!

Parasız eğitim için mücadeleye!

Krizi öğrenciler yaratmadı, kamu kuruluşlarını birer birer öğrenciler özelleştirmede, emperyalist para babalarına öğrenciler

borçlanmadı. Öyleyse krizin faturasını da öğrenciler ödemeyecek. Sermayenin çıkarlarını öğrencilere dayatan, öğrenciye müşteri gözüyle bakan bu eğitim düzenini kabul etmiyoruz. Bu düzenin öğrenciye bedavacı diyen yöneticilerini de kabul etmiyoruz! Biz öğrenciler, insanca yaşamak, sağlıklı bir eğitim hayatı geçirmek için her yönüyle parasız eğitim talep ediyoruz. Gençliğin sesini kısmak için üniversitelerin üzerinde kurulan ablukayı dağıtacağız, okullarımızı sermayenin insafına bırakmayacağız. Taleplerimizin arkasında güçlü durduğumuzda yapabileceklerimizi de çok iyi biliyoruz. Üniversitelerimizin tarihi, aynı zamanda gençlik mücadelesinin tarihidir. Öyleyse bu sömürü düzenine, bu utanmazlığa karşı bütün öğrencileri tarihin çağrısına kulak vermeye, mücadele etmeye çağırıyoruz!

İşçi sınıfının 1968'i: 15-16 Haziran 1970 ayaklanması

Bu yıl 50. yılını kutladığımız 1968 genellikle bir "gençlik" ya da "öğrenci" hareketi olarak anılır. Oysa ne Türkiye'de ne de dünyada doğrudur bu. Dünyada 1968'in en tanınmış sembolü olan Fransa Mayıs 1968'i bir yandan dev bir öğrenci mücadelesine ve boykotuna sahne olmuştur ama öte yandan da tarihin o güne kadar gördüğü en büyük ve en uzun süren genel grevine. Türkiye'de de bütün 1960'lı yıllar, ülkenin tarihinde görülmemiş, bir daha da kapsayıcılığı ve uzunluğu bakımından henüz tekrarlanmamış bir mücadele dalgasının başladığı dönem oldu. 1962 yılında gerçekleşen büyük Kavel grevi ve ardından devam eden direnişle, grev hakkı reddedilemez hale gelmiş, bu mücadelenin hemen ardından 274 ve 275 sayılı sendika yasalarıyla grev ve toplu iş sözleşmesi hakkı elde edilmişti. 1968 sonrası Paşabahçe, Derby, Sungurlar, Gamak, Demirdöküm gibi fabrika işgalleri ve grevler çıtayı yükseltiyordu. Eylemlerin doruğu, 15-16 Haziran 1970'de yaşandı. İşçi sınıfı görkemli bir şekilde ayağa kalktı, sendikal özgürlüklerini kısıtlamayı, DİSK'i yok etmeyi amaçlayan bir yasaya karşı 150 bin işçi iki gün boyunca yaptıkları yürüyüşle ülkeyi derinden sarstı. Bu eylem "geniş anlamda 1968" olarak tanımladığımız mücadeleler çerçevesinde işçi sınıfının 1968'inin doruğuydu.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) işçi sınıfının 1960'lı yıllarda tabandan gelen mücadeleciliğine devlet yanlısı Türk-İş'in dar gelmesi karşısında çıkış yolu olarak doğmuştur. Türk-İş'in içinden kopan bir grup sendika, etrafına bağımsız sendikaları da toplayarak 1967 yılında DİSK'i kuruyor ve işçi sınıfının haklarının ayaklar altına alınmasına izin vermeyeceğini, işçi ve emekçileri işbirlikçi sendikal anlayıştan kurtaracaklarını açıklıyorlardı. DİSK, kurulduğu 1967 yılından 1970'e kadar güçlenerek ve bilinçlenerek yoluna devam etti.

Patronlar ve hükümet karşı atakta

DİSK'in işçi sınıfı içinde kuvvetlenmesi, patronların çıkarlarını tehdit ediyor, Türk-İş'in ise işbirlikçi yönünü gittikçe ortaya çıkarıyordu. İktidardaki Adalet Partisi bu "tehlike"yi önlemek için harekete geçiyor, sendikal özgürlükleri ve grev hakkını kısıtlayan bir yasa tasarısı hazırlıyordu. Erzurum'da toplanan Türk-İş Genel Kurulu'nda konuşma yapan dönemin Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk, yeni yasa tasarısıyla DİSK'in "çanına ot tıkayacaklarını" hiç çekinmeden ifade ediyordu. Bunun ne anlama geldiği kısa süre sonra meclise gelen yeni sendikalar yasasıyla anlaşılacaktı: Yasa bir sendikanın Türkiye çapında faaliyet gösterebilmesi için o işkolundaki işçilerin üçte birini örgütlemesini şart koşuyordu. Bu son derecede anti-demokratik hüküm, henüz yeni gelişmeye başlamış DİSK'i boğmak, Türk-İş'e sendikal tekel vermek anlamını taşıyordu.

Bugün sendika bürokratları arasında CHP taraftarlığı güçlüdür. Oysa DİSK'i yok etmek için meclise getirilen yasa CHP de destek olmuştur. Yasa onun da desteğiyle meclisten hızlıca geçirilmiştir.

İşçi sınıfı: "Sendikanın kulna dokundurtmayacağız!"

Yasanın anayasaya aykırı olduğu

nu ilan eden DİSK, örgütlü olduğu tüm işyerlerinde Anayasal Direniş Komiteleri kurulmasına karar verdi. Yasaya karşı aldığı bir dizi karar tartışmak üzere yüzünü kendi tabanına dönen DİSK, 14 Haziran günü DİSK Genel Temsilciler Meclisi'ni topladı. DİSK'e bağlı bütün sendikaların genel merkez ve şube yönetim kurullarının ve işyeri temsilcilerinin doldurduğu bir salonda ertesi gün fabrikalarda durumu işçiye anlatmayı amaçlayan toplantıların sonrasında kısa yürüyüşler yapılması kararı alındı. Ama 15 ve 16 Haziran günleri işçiler fabrikalarından bir çıktılar çıkıyorlardı.

Direniş değil, ayaklanma!

15 Haziran Pazartesi günü işbaşı yapan işçiler, temsilcilerinin yapılan toplantıyı aktarmasının ardından sendikalarının kapatılmasına izin vermeyeceklerini ve haklarını savunacaklarını söyleyerek hep beraber üretim yapmama kararı aldılar ve protesto yürüyüşlerine başladılar. İlk gün 70 bin işçi, ikinci gün olan 16 Haziran'da ise 150 bin işçi yürüdü.

İstanbul ve Kocaeli'nde yoğunlaşan yürüyüşler, aynı semtte bulunan fabrikalarda işçilerin birbirlerini yürüyüşe çağırmasıyla kuvvetlendi ve işçiler daha da kararlı bir şekilde birlik içinde şehir merkezlerine doğru adeta bir nehir gibi akmaya başladı. İstanbul'da işçilerin birleşmesini engellemek için Galata ve Unkapanı köprüleri kaldırılıyor ve iki yaka arasındaki vapur seferleri iptal ediliyor.

İstanbul-İzmit sanayi bölgesi tam anlamıyla işçilerin hâkimiyetine girdi. İzmit-Gebze-Kartal hattındaki

fabrikaların işçileri İzmit-İstanbul karayolunu işgal altına aldılar. Kadıköy Kurbağalidere'de askerle karşı karşıya geldiler, barikatları aştılar. Sarıyer-Levent-Şişli hattındaki işçiler, şehrin merkezine doğru yürüdüler. Bakırköy-Topkapı-Gaziosmanpaşa-Eyüp-Silahtarğa hattı da üçüncü öbeği oluşturdu. Gösteri yapan işçiler DİSK üyelerinden ibaret değildi. Bazı ifadeler Türk-İş üyesi işçilerin sayısının daha çok olduğunu ileri sürer. Bu işçi sınıfının kitlesel bir ayaklanmasıydı.

Sendikal özgürlüklerini çiğnetmeyeceklerini, kanun meclisten geri alınmaya kadar mücadele edeceklerini haykıran işçiler aynı zamanda Adalet Partisi iktidarının kendilerinin değil, patronların iktidarı olduğunu söyleyerek başbakan Demirel'i istifaya çağırıyorlardı. İşçilerin yürüyüşünün önüne geçmek için hükümet askeriy-

le, polislerle yollara barikat kuruyor, ancak işçiler barikatları her defasında yarıp geçiyorlardı. Kimi zaman polisin saldırısıyla çıkan çatışmalarda, işçiler birlik olup polisin gözetimine almaya çalıştığı arkadaşlarını çekip kurtarıyor, bu da yetmezmiş gibi karakol nezarethanesine atılan işçi arkadaşlarını kurtarmak için karakola girip zorla arkadaşlarını nezarethanedan çıkarıyordu. Çıkan çatışmalarda yaralananlar oldu, işçiler ölümler verdi ancak sokakta oldukları iki gün boyunca hiç durmadılar. Olaylar ancak hükümetin sıkıyönetim ilan etmesiyle bastırıldı.

Devlet işçileri Haliç üzerindeki köprüleri kapatarak, Avrupa ve Asya yakaları arasında vapur ve motor seferlerini iptal ederek, işçilerin üzerine ateş açarak, Birinci Ordu Komutanı ve İçişleri Bakanı aracılığıyla iki ayrı toplantıda DİSK yöneticilerini tehdit ederek, bunların hiçbirini yetmeyince sıkıyönetim ilan ederek durdurabilirdi. Olaylarda dört kişi öldü, yüzlerce kişi tutuklandı, daha da büyük bir sayıda işçi işten atıldı.

Çıkarılması gereken dersler

• 15-16 Haziran, işçi sınıfının bu topraklarda gelmiş geçmiş en büyük eylemi olarak tarihe geçti. Bugüne kadar ardından gelen 1989 Bahar eylemleri, Zonguldak yürüyüşü ve 2010 yılına damgasını vuran Tekel mücadelesi gibi bir dizi yükselişin bile hâlâ aşamadığı doruk noktasıdır.

• 15-16 Haziran, mücadele edenin en zor koşullarda dahi kazanacağını gösterdi. Mecliste neredeyse oy birliği ile kabul edilmiş bir yasa, 15-16 Haziran'ın yarattığı korku ile Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi. 1970'li yıllarda sınıf mücadelesinin görkemli yükselişi DİSK'in örgütlü gücünün büyümesi 15-16 Haziran eylemi sayesinde dedir.

• 15-16 Haziran bir "direniş"ten öte bir şeydir. Direniş bir savunmayı ifade eder. Evet, 15-16 Haziran'da işçi sınıfı burjuvazinin bir saldırısına karşı kazanılmış mevzilerini savunmak için yola çıkmıştır. Ama iş bununla kalmamış, işçi sınıfının devletle bütün kurallara meydan okur biçimde karşı karşıya gelmesi sonucunu doğurmuştur. 15-16 Haziran elbette iktidarı ele almak için düzenlenen bir silahlı ayaklanma değildir. Ama işçi sınıfının yarı-kendiliğinden

bir ayaklanmasıdır.

• Ayaklanma işçi sınıfının içinde devrimci bir önderlik mevcut olsaydı çok farklı bir mecraya girebilirdi. Böyle bir partinin yokluğunda erkenden çözülmüştür.

• Ama bu ayaklanma sayesinde işçi sınıfı siyasetin merkezine oturmuş, 70'li yıllarda sağlam mevzilerden hareketle mücadele edebilmiştir.

• DİSK işçi sınıfının burjuvaziden ve devletten bağımsızlaşma atılımının cisimleşmiş haliydi. 12 Eylül, 15-16 Haziran'ı yenilgiye uğratmak üzere yapılmış bir darbeydi ve sendikal harekette bu bağımsızlığı ortadan kaldırdı. Bugün işçi sınıfı bu görevle bir kez daha karşı karşıyadır.

• 15-16 Haziran aynı zamanda DİSK'in sınırlarını da ortaya koymuştur. DİSK yönetimi kendi harekete geçirdiği işçi sınıfının bu militanlığından ürkmüş ve işçileri geri çekilmeye çağırmıştır. DİSK deneyimi gelecek için büyük bir mirastır. Ama bu deneyimin neden yenildiğini de sormak kaydıyla. Burada bürokrasinin sol kanadının belirli bir dönem ilerici bir rol oynasa bile, belirleyici anda mücadelenin önünde bir fren rolü oynayacağı gerçeği bir kez daha ortaya çıkmıştır.

• Gençliğin 1968'i ile işçi sınıfının 1968'i buluşmamıştır. Devrimci gençlik, tarihi TKP'nin reformizminden koparken yüzünü öncü savaşı olarak anılan ve kitleleri küçük bir öncünün kahramanca atılımı yoluyla ayağa kaldırmayı hedefleyen bir stratejiye dönmüştür. Oysa işçi sınıfı kendi mücadeleleri içinde adım adım bilinçlenerek, 1970'li yıllarda çok büyük sınıf mücadelelerine yolu açmıştır. Devrimcilik ile işçi sınıfı birbirinden ayrı düşünce burjuvazinin hâkimiyeti için yapılan 12 Eylül askeri darbesi başarıya ulaşmıştır.

• Türkiye işçi sınıfı mutlaka yeni 15-16 Haziranlar yaratacaktır. Bu kez hazırlıksız yakalanmamak için, işçi sınıfının öncüsüz kalmaması için devrimci işçi partisini inşa!

Almanya'da Kasım devriminin 100. yıldönümü

Ekim devriminin ikizi

Geçtiğimiz Kasım ayının başında Avrupa'nın ve Kuzey Amerika'nın liderleri (aralarında Erdoğan da vardı) Paris'te bir kutlama ve konferans için bir araya geldiler. Konu neydi? Birinci Dünya Savaşı'nı bitiren mütarekenin imzalanarak yürürlüğe girmesinin 100. yıldönümü kutlanıyordu. Söylevler verildi, liderler övüldü. Ama kimse savaşın, tam dört yıl sürdükten sonra, neden 11 Kasım 1918'de sona erdiğini sormadı. Sorsaydı, savaşın bitirilen övülen liderler değil, sıradan işçiler ve asker üniforması giymiş köylüler olduğunu, bu emekçi halk kitlelerinin devrimci atımlarıyla insanlığı, burjuvazinin ve siyasi temsilcilerinin sürüklediği cehennemden çıkararak asıl güç olduğunu açıklamak zorunda kalırdı.

Savaşı bitiren ikiz devrimler

Rusya'da savaşın üçüncü yılı sürerken işçi sınıfı ve askerler Mart (Rusya'nın eski takvimiyle Şubat) ayında büyük bir ayaklanmaya giriştiler. Şubat devrimi olarak bilinen bu ayaklanma, beş gün içinde ülkenin müstebiti Çar II. Nikola'nın tahttan çekilmesi ile sonuçlandı. Ama devrim Rusya'ya barışı, ancak ikinci (bu sefer silahlı) bir ayaklanma ile Ekim devriminde getirecekti. Ancak köylülüğün desteğinde bir işçi sınıfı iktidarı, yani Sovyet iktidarını ki Rusya'nın savaştan resmen ve bütünüyle çekilmesini sağlayacaktı.

Ekim devrimi böylece üçüncü yılı yeni dolmuşken Birinci Dünya Savaşı'na büyük bir darbe vuruyordu. Ama dünyayı paylaşma hırsı, emperyalist ülkelerin burjuvazisinin gözünü öylesine bürümüşü ki Ekim devriminin kulakları sağır eden uyarısını duymayacaktı bu gerici güç. Savaş bir yıl daha sürecekti.

Ta ki Kasım 1918'de bu sefer Almanya'da işçiler ve askerler (orada da üniforma altında köylüler), aynen Rusya'daki kardeşleri gibi ayağa kalkana kadar. 3 Kasım'da Kiel liman kentinde denizciler bir askeri isyan başlatıyor, bu, hızla Almanya'nın başka kentlerinde işçilerin ve başka askeri birliklerinin ayaklanmalara girişmesine yol açıyordu. Altı gün sonra, 9 Kasım'da, başkent Berlin'de İmparatorluk Sarayı devrimci işçilerin eline geçecek, cumhuriyet ilan edilecekti. Aynı gün İttifak devletlerinin (Almanya'nın yanı sıra Avusturya-Macaristan ve Osmanlı İmparatorlukları ve Bulgaristan) heybetli önderi, Enver Paşa'nın hâmisii II. Vilhelm tahttan çekiliyor, 10 Kasım'da ise başbakan Prens von Boden istifa ediyor, yerine sağ sosyal demokratların liderlerinden Friedrich Ebert geliyordu. Almanya, Şubat devrimini zafere ulaştırmıştı.

11 Kasım'da ise mütareke imzalandı. Savaşı devrimin bitirdiği

daha yalın olarak ortada olabilir mi?

Ekim devriminin yolundan yürüyen devrim

Rusya'nın Ekim devrimiyle sonuçlanan süreç ile Almanya'nın Kasım devrimi arasındaki benzerlikler çarpıcıdır. Her iki ülkede de devrimci ayaklanmadan sadece beş-altı gün sonra ülkenin hükümdarı devrilmiştir. Her iki ülkede de devrimin içinde işçi ve asker sovyetleri (konseyleri, şuraları) kurulmuştur. (Almanya buna kendi dilinde bir ad takmıştır: "Rat"lar.) Her iki ülkede de barış devrimin ana motoru olacaktır. Her iki ülkede de askerler, özellikle daha vasıflı işçilerin görev aldığı denizciler çok büyük rol oynayacaktır (Rusya'da Baltık donanması ve Kronstadt denizcileri, Almanya'da Kiel bahriyelileri). Nihayet her iki ülkede de burjuvazi devrim karşısında iktidarını korumak için sosyalist işçi hareketinin sağ kanadına sığınmak zorunda kalmış, devrimin öndeki esas siyasi engel bu kadrolar olmuştur (Rusya'da Menşevikler, Almanya'da sağ sosyal demokratlar). Bütün bunların ötesinde çok sembolik bir benzerlik de vardır. Ekim, devrimin eski Rus takvimiyle tarihidir. Bugün kullanılan takvimle iktidarın ele geçirildiği gün 7 Kasım'dır. Yani bir bakıma Ekim devrimi de, aynen Alman devrimi gibi "Kasım devrimi"dir. Dünya bir yıl arayla neredeyse tıpatıp birbirine benzer iki devrimle sarsılmıştır.

Öznel faktör

Ne var ki iki devrim arasında bir konuda çok önemli bir fark vardır: İşçi sınıfının devrimci partisinin oluşum süreci bakımından iki ülke çok farklıdır. Rusya'da Şubat devriminin Ekim devrimiyle taçlanmasında Bolşevik Partisi vazgeçilmez bir rol oynamıştır. Bu parti, devrimin bir numaralı önderi Lenin'in yüzyılın başından itibaren ısrarla, sabırla, her türlü eleştiriye göğüs gererek inşa ettiği bir devrimci silahtır. 1912 yılında partinin sağ kanadını oluşturan Menşeviklerden örgütsel kopuş da bu devrimci silahlı korumak ve geliştirmek amacıyla gerçekleştirilmişti.

Buna karşılık Almanya'da işçi sınıfı partisinin gelişmesi çok farklı bir seyir izlemiştir. Adım adım reformizm batağına batmakta olan Almanya Sosyal Demokrat

Partisi içinde devrimci kanadın sözcüsü olan Rosa Luxemburg, yüzyılın başından itibaren parti içinde düzenle her türlü uzlaşma eğilimiyle kavga vermiştir ama hiçbir zaman bunu örgütsel bir farklılaşmaya dönüştürmemiş, bir eğilim ya da hizip bile kurmamıştır. 1914'te partinin ezici çoğunluğu Alman emperyalizminin savaş çabasına destek olunca bile, Rosa ve en yakın çalışma arkadaşı Karl Liebknecht kahramanca savaşa karşı çıkmış, "esas düşman kendi ülkemizde" diye haykırarak birlikte, yine de hain önderlikten kopmaksızın sadece Spartakus adlı bir hizip kurmuştur. Dört yıllık savaşın Alman burjuvazisinin yeni ortaklarıyla aynı parti içinde geçiren Rosa ve Liebknecht, Almanya Komünist Partisi'ni ancak 30-31 Aralık 1918'de yani devrim başladıktan bir buçuk ay sonra topladıkları kongrede kurmuşlardır.

Yenilgi

Alman devrimi kendi Ekim ayaklanmasını Kasım devriminin patlak vermesinden sadece iki ay sonra 5 Ocak 1919'da yaşamıştır. Spartakus ya da yeni adıyla KPD o gün başkent Berlin'de bir silahlı ayaklanma örgütlemiş, işçileri silahlandırarak bir dizi hükümet binasını ele geçirmiştir. Ayaklanma başlangıçta başarı kazanır gibi görünüyordu. Ama her ikisi de sosyal demokrat olan Ebert ve Savunma Bakanı Gustav Noske, savaş gazilerinin örgütlediği milliyetçi ve gerici Freikorps adlı silahlı gücü seferber ederek Berlin'in üzerine göndermiş, 30 bin kişilik bu güç Berlin ayaklanmasını bastırmıştır. 15 Ocak 1919 günü Freikorps denen çeteler Rosa'yı ve Liebknecht'i ele geçirmiş ve katletmiştir. Rosa başına aldığı dipçik darbeleriyle hayatını yitirmiş, ölü bedeni Berlin'in en büyük kanalına fırlatılıp atılmıştır. Liebknecht başından vurularak öldürüldükten sonra cesedi bir morga bırakılmıştır. Cesetleri günler sonra keşfedilecek, büyük bir cenaze töreni ile gömüleceklerdir.

Alman devrimi 1921 ve 1923'te iki kez daha Ekim'ini deneme şansı elde edecek, ama hiçbirinde başarılı olamayacaktır. Böylece tarihin en büyük devrimlerinden biri, ardında ancak kısmi ve geçici sonuçlar bırakmakla birlikte sosyal demokratların ihanetine kurban düşecektir.

Kasım devriminin anlamı

Kasım devriminin tarihi anlamını iyi kavramak gerekir:

- Kasım devrimi, Ekim devriminin izinde, emperyalist kapitalizmin 10 ila 20 milyon arasında insanın ölümüne yol açan Birinci Dünya Savaşı'nı bitirmiştir. İkinci Dünya Savaşı'nın da Sovyet Kızıl Ordusu'nun ve Avrupa ve Asya'daki devrimci direnişlerin sonucunda bittiği hesaplanırsa, savaşın panzehirinin devrim olduğu ortaya çıkar.
- Kasım devrimi, sosyalist devrimlerin sadece Rusya, Çin, Küba ve benzeri geri ve büyük ölçüde tarımsal ülkelerde değil, Avrupa'nın en sanayileşmiş ül-

kesinde de bir gerçeklik olabileceğini kanıtlar.

- Kasım devrimi zafere ulaşabilseydi, dünya devrimi çok erken bir aşamada zafer yoluna girecekti. Almanya'da kurulacak bir sosyalist iktidarın, savaşta emekçi kitlelerin gözünde bütün prestijini yitirmiş olan kapitalizmin işini Avrupa'nın tamamında bitirmesi büyük olasılık olurdu.

- Kasım devriminin yenilgisi, sosyalist devrimlerin zaferi için demokratik merkezîyetçi temelde örgütlenmiş, disiplinli bir devrimci proleter partinin nasıl belirleyici olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.

Liebknecht'in İmparatorluk Sarayı'nda balkon konuşması

9 Kasım 1918'de on binlerce işçi ve halktan insan İmparatorluk Sarayı'nı fethettiğinde önlerinde olan Karl Liebknecht, önce cumhuriyetin ilanından öte "Almanya Sosyalist Cumhuriyeti" için çağrı yapıyor, ardından sarayın balkonundan on binlere yaptığı konuşmada şunları söylüyordu:

"Kapitalizmin, Avrupa'yı mezarlığa dönüştüren hâkimiyeti artık yıkılmış bulunuyor. Rus kardeşlerimize çağrı yapıyoruz. Giderlerken bize demişlerdi ki, 'Bizim yaptığımızı siz de bir ay içinde yapmazsanız, sizden koparız.' Dört gün bile yetti. Geçmiş tarihe karıştı ama bizim görevimiz sona ermedi. Bütün gücümüzü toplayıp bir işçi köylü hükümeti kur-

malı, yeni bir proleter devleti inşa etmeliyiz, Almanya'da ve bütün dünyada kardeşlerimiz için barış, neşe ve özgürlük getirecek bir devlet. Dünyadaki kardeşlerimiz elimizi uzatıyor ve onları dünya devrimini tamamlamaya davet ediyoruz. Aranızda özgür Almanya sosyalist cumhuriyetinin ve Alman devriminin gerçekleşmesini isteyenler elini kaldırsın. Dünyadaki kardeşlerimiz elimizi uzatıyor ve onları dünya devrimini tamamlamaya davet ediyoruz. Aranızda özgür Almanya sosyalist cumhuriyetinin ve Alman devriminin gerçekleşmesini isteyenler elini kaldırsın."

Bir orman gibi kalkıyordu eler.